

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 Προσληρωτέα
 Εν Ελλάδι Δρ. 10
 Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ Φρ. 12
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΒΟΥΡΟΥΔΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ
 Εν ἑστ. Μουσ. - ἀρ. 6
 Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται
 λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία).
- Ἐκλογικαὶ ἀναμνήσεις 1850 ὑπὸ Π. ΠΑΝΑ.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι ὑπὸ Α. Γρ. Κ.
- Ἐβδομάς.
- Ἡ Ἀφελῆς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μεταφράσις.
- Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις συντόμως ἐκφερόμεναι χάριν τῶν πολλῶν, ὑπὸ Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Βιβλιογραφία.
- Παρεκβάσεις, ὑπὸ Ι. Μ. Α.
- Ἡ ἐρωμένη τοῦ Παργαλιῶ (Ζακυνθία παράδοσις) ὑπὸ ΓΡΗΓ. Α. ΖΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων.
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. - Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(31 Μαρτίου).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. - ΤΟΥ ΘΩΜΑ. - Ἰσραήλ ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Γαγγῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑ. Οἱ Τούρκοι καταδιώκοντες τοὺς Ἕλληνας εἰς Μηλεὴν καταστρέφουσι τὰ χωρία.

ΕΚΔΟΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ 1850

Ὀλίγιστοι ἴσως ἐνθυμοῦνται σήμερον τὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πλημμυροῦντα τὰς ψυχὰς τοῦ κεφαλληνιακοῦ λαοῦ ἄγιον ἐνθουσιασμόν! Ὀλίγιστοι ἴσως ἀναμνησκόμενοι νῦν τῶν εὐγενῶν ἐλπίδων, ἃς ἀνεπτέρου τότε βαθεῖα πίστις καὶ φιλόπατρις ἀφοσίωσις!..

Καὶ ὅμως τριάκοντα πέντε ἔτη μόλις παρήλθον ἔκτοτε!..

Τὸ μαιτλανδεῖον σύνταγμα, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τῆς ἰησοῦτικωτέρας δολιότητος, εἶχε καθιερώσει ἀλλόκοτον εἶδος ἀντιπροσωπείας ἐν Ἑπτανήσῳ.

Ὀρισμένος ἀριθμὸς πολιτῶν, προνομιούχων οἰονεὶ τάξιν ἀποτελούντων, ἐξέλεγον τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς χώρας ἐκ διπλοῦ καταλόγου υποψηφίων, ὑποβαλλομένου εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Οὕτως ἡ ἰκανότης καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ χαρακτῆρος παρηγκωνίζοντο, προετιμῶντο δὲ οἱ ἔρποντες ἐκείνων τῶν δεσποζόντων οἱ κἀλακῆς καὶ οἱ παράσιτοι τοῦ τε ἔρμωστοῦ καὶ τῶν ταποτηρητῶν του. Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν ὑπὸ τοιοῦτο σύστημα τὰς βουλευτικὰς ἔδρας καταλαμβάνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ περιβόητοι ἐκείνοι κομεστάδες, οἱ φρονούντες ὅτι ὁ ἀντιπροσωπὸς τῆς Ἑπτανήσου εὐδειμίαν ἄλλην εἶχεν ἀποστολὴν ἢ νὰ κινή καταφατικῶς τὴν κεφαλὴν εἰς πᾶσαν τοῦ ἔρμωστοῦ πρότασιν, λέγων *κομὲ σιά*; .. Τί δὲ παράδοξον ἂν ὁ ἑπτανησιακὸς λαὸς, βαρέως

φέρων τὸν τοιοῦτον ἐμπαιγμὸν καὶ συναισθανόμενος τὸ εἰς αὐτὸν γινόμενον ἄδικον, ἐζήτηε ἐπιμόμως καὶ μεθ' ὄλας τὰς καταπίεσεις τῆς τότε ἐξουσίας ἵνα ἀναγνωρισθῆ καὶ εἰς αὐτὸν τὸ φυσικὸν καὶ ἀπαραγραπτὸν δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐλευθερίας ἐκλογῆς τῶν ἀντιπροσώπων του, ὅπερ μόνῃ ἢ εἰδεχθεστέρα τυραννία δύναται νὰ παραγνωρίζῃ; ..

Μετὰ μακρὸν καὶ ἐπίπονον ἀγῶνα, ἔτυχεν ἐπὶ τέλος τοῦ ποθομένου! Ἐδέησε νὰ πείσῃ θύματα, νὰ βασανισθῶσιν εὐγενεῖς ὑπάρξεις, νὰ καταστραφῶσιν οἰκογένειαι, νὰ χυθῆ αἷμα ἄθῳον, πρὶν ἢ ἡ προστασία ἀναγνωρισθῆ τὴν δικαίαν ταύτην τοῦ ἰονίου λαοῦ ἀπαιτήσιν!..

Ἡ παρὰ τὸν Τάμεσιν κυβερνήσις εἶχετο ἄχρι λατρείας τοῦ μαιτλανδεῖου ἀριστοῦργήματος κατ' οὐδένα δὲ λόγον ἠνείχετο ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην αὐτοῦ τροποποίησιν.

Τὸ ἔθνος, τὸ ἐν τῷ στέμματι αὐτοῦ ἔχον ἀναγεγραμμένον τὸ ρητόν: *Ὁ Θεὸς καὶ τὸ Δικαίον μου*, ἀπηξίου ν' ἀναγνωρισθῆ τὰ δίκαια τῶν ἄλλων.

Καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ παρισινὴ συνθήκη εἶχεν ἀνακηρύξει τὴν μικρὰν Ἑπτανήσον *Κράτος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον*, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας: ἀλλ' ἡ Μεγάλη Βρετανία καταχρωμένη τῆς ἰσχύος τῆς μετέβαλε τὴν προστασίαν εἰς δεσποτείαν!.. Λυσσῶσα ὅτι ἀπώλεσε τὴν Ἀμερικὴν, ἐξεδίκειτο βαρύνουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς Ἑπτανήσου.

Καὶ ὅμως, τόσῳ μεγάλη εἶνε ἡ δύναμις τοῦ δικαίου, ὥστε ἡ κραταιὰ καὶ θαλασσοκράτωρ δύναμις ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλος νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι τῆς ἐπιμονῆς τοῦ ἀσθενοῦς, ἀναγνωρίσασα διὰ τῶν σπητωνείων μεταρρυθμίσεων εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐκλογῆς τῶν ἀντιπροσώπων.

Ἀλλὰ, καὶ τοι τὸ πρῶτον ἀεγνώρισε σχεδὸν ἀπερίοριστον, τοῦ ἐν Ἑπτανήσῳ περὶ τύπου νόμου συνταχθέντος λίαν φιλελευθεροῦ, περιώρισε τὸ δεύτερον διὰ τῆς καθιερώσεως ἐκλογικῶν προσόντων, σταρῆσασα οὕτω χιλιάδας ὄλας ἑπτανησίων τοῦ δικαίωματος τῆς ψήφου.

Κατὰ τὸν τότε ἐκλογικὸν νόμον, ὅπως ἦνέ τις ἐκλογεὺς, εἶδει οὐ μόνον νὰ γινώσκῃ ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχῃ ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν ἀξίας τριῶν χιλιάδων ταλλήρων ἐν τῇ πόλει, ἢ χιλίων ὀκτακόσίων ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Ἄλλ' οὐδὲν κακὸν ἀμιγῆς καλοῦ. Εἰς τὸν περιορισμὸν τούτων τοῦ ἐκλογικοῦ δικαίωματος—ὅστις, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, οὐδὲν ὠφέλησε τὴν προστασίαν—οφείλεται ἐν τῶν ὠραιότερων προϊόντων τῆς ἑπτανησιακῆς Μούσης: Ὁ Ἀπατρις τοῦ

κ. Γερρασίμου Μαυρογιάννη, οὗτινος αἱ πρῶται στροφαὶ εἶχον ὡς ἐξῆς: *Μίση ἔξω δάσος, ὅπταν χλωρὸ Φῶς γλυκὸ φεγγάρι μυστικὰ τοῦ ῥίχου Ἐνας μὲ θρηνώδη ἐφαλλε βυθῶν Καὶ πόθο ἢ φωνὴ τοῦ γὰ πατρίδα δείξει. Εἰς τῆς λυπηρῆς τοῦ κάθῃ στροφῆς τέλει* *Ἐφαλλε συγχαίει μ' ἀναστεναγμὸ* *Ὡ! μὲ πόσον πλέον ἐτραγώδουν μέλος* *Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ!* *Ἄπατρις καὶ πλάνης ἐξακολουθεῖ* *Τὰ παράπονά του ἀν' ὧσ' αἶνὰ νὰ χύνη* *Καλότυχος, λίγχι, ὅστις ἠμπορεῖ* *Τῆς πατρίδος τόσα ἀσχηρὴ ἀποπλῆνη* *Ἐἴ' ἂν ἀπὸ μίᾳ φήρῳ ἦτο νὰ γλυτώσῃ* *Ἄπ' τοῦ Μονοκέρου τὸ κρυφὸ θαρῆ* *Ἦθελ' ἢ δική μου τὴν πατρίδα σώσῃ* *Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ!*

Ἄγνοῶ ὅποιαν ἐντύπωσιν προξενεῖ νῦν εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα τὸ ἐκ δέκα στροφῶν ποιημάτιον τοῦτο. Τότε ὅμως συνκίνει τὰς καρδίας εἰς βαθμὴν ἀπίστευτον, διότι ἀπεικονίζει τὰ αἰσθήματα μυριαδῶν λαοῦ!..

Ἐν τούτοις, τὸ ἔργον τοῦ κκαρτισμοῦ τῶν νέων ἐκλογικῶν καταλόγων προσέβαινε δραστηρίως, καὶ ἀθροῖσι ἔδραμον εἰς τὸ τότε ἐπαρχεῖον οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα πολιταί, ἐξαιτούμενοι τὴν ἐν τῷ καταλόγῳ ἐγγραφὴν τῶν καὶ μὴ ἀποθεωρουμένων ἐκ τῶν παρεμβαλλομένων αὐτοῖς ὑπὸ τῆς τότε ἰσχυροῦσης πατρίδος παντοειδῶν προσκομιμάτων.

Καταρτισθέντων τῶν καταλόγων, πάντες περιέμενον ἐναγωνίως τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς ὅπως καὶ ἐπισημότερον, ἢ ὡς εἶχον πράξει διὰ τῆς δημοσιογραφίας, ἐκδηλώσασι τὸ κατακλιζὸν τὰς καρδίας τῶν αἰσθημα, ὅπως δώσασι σάρκα καὶ ὅστα εἰς τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν πολιτικὴν αὐτῶν πίστιν ἰδέαν.

Ἐπὶ τέλος, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν αὐτῶν ἐπληρώθη. Διὰ προκηρύξεως τοῦ Ἄρμωστοῦ ἡμέραι ἐκλογῆς ὀρίσθησαν: ἡ 27 καὶ 28 Φεβρουαρίου 1850.

Οἱ ἐν Κεφαλληνίᾳ ῥιζοσπάσται ἐπεδόθησαν πυρέτωδως εἰς τὴν ἐκλογικὴν ἐνέργειαν. Τὰ μέλη τοῦ ἐν Ἀργαστολίᾳ Ἀημοικιοῦ Καταστήματος καὶ τῆς ἐν Ἀηθουρίῳ λέσχης: ἡ Ὀμόνοια, συνελθόντες ἀπεφάσισαν ὑμνοθῶως ὅπως προτείνωσιν ὡς υποψηφίους τοὺς κκ. Γερρασίμῳ Λιβαδά, Ι. Μομφερράτῳ, Ἡλίῳ Ζερβόν, Σταματέλλῳ Πυλαρινόν, Ἰωάννην Καπελέττον καὶ Γεώργιον Τ. Γιακωβάτον.

«Οἱ ἄνδρες οὗτοι, ἔλεγεν ἡ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δημοτικοῦ Καταστήματος ἀντιπροσωπεύουσα τότε ἐφημερίς: *Ὁ Χάριτος, εἶναι αὐτοσχευτάτα εἰς τὸ κοινόν, διὰ τὰ πᾶτριωτικά των φρονήματα, διὰ τὴν αὐτὰς πάρρησιν των καὶ διὰ τὰς ἀπειροῦς θυσίας τὰς ὅποιας εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὑποφέρωσι πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος, ὡς ὄλονεν οἱ ἄλλοι αὐτῶν ὑποφέρουσι, διότι δὲν ἐδίασαν ἀτρομήτως νὰ κηρύξωσι διὰ*

των εφημερίδων των τὰς ἀληθείς εὐχὰς τῶν Ἑπτανησίων καὶ νὰ κατὰστραφῆσιν οἱ ἀνηκούστους ὀμότητες καὶ αὐθαυρίας τῆς ἐξουσίας.

Καὶ ταῦτα δὲν ἦσαν ἀπλοῦν ρητορικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καθαρὰ, καθαρῶτάτη ἀληθὴς ἐπικυρομένη ὑπὸ τῶν πραγμάτων. Οἱ προτεινόμενοι ὑποψήφιοι ἦσαν πράγματι ἄνδρες δεδοκιμασμένης φιλοπατρίας ἂν δὲ οἱ δύο αὐτῶν μόνον (ὁ Ζερβὸς καὶ ὁ Μομφερράτος) ἦσαν τότε ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν δώσει ἐπίσης ἀπειράριθμα βεβαίως τῆς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ ἀφοσιώσεως καὶ παμπόλλους εἶχον ὑποστῆ καταδιωγμούς.

Εἶναι δὲ περίεργον τὸ φαίνοντο ὅπου κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην παρουσιάσαν ἢ Κεφαλληνία καὶ ἄξιον τῆς μελέτης τῶν περὶ τὰ πολιτικὰ φιλοσοφούντων.

Προσκαλουμένη πρώτην τότε φοράν νὰ ἐκλέξη ἐλευθέρως τοὺς ἀντιπροσώπους της, παρέστη κατηρητισμένη ὡς τὰ μελλόν πεπολιτισμένα ἔθνη, ἐνεργήσασα διὰ πολιτικῶν συλλάγων, ἀντιπροσωπευόντων ὄρισμένους πολιτικὰς ἀρχάς, καὶ λύσασα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς αὐτὸ τὸ δυσχερὲστατον τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῶν μειονοψηφούντων ζητήματα.

Καὶ τῷ δυνεὶ οὐ μόνον οἱ τοῦ ριζοσπαστικοῦ κόμματος ὑποψήφιοι δὲν συνήλθον μόνον ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύτῳ ὅπως συνεννοηθῶσι, προεξοφλοῦντες οὕτω τὰς ψήφους τῶν ἐκλογέων, κατὰ τὸ ἤδη παρ' ἡμῶν ἐπικρατοῦν ἀνήθικον σύστημα οὐ μόνον δὲν ἐξητελείθησαν περιεργόμενοι ἀπὸ κόμητας εἰς κόμητας, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον καὶ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ψηφοθηροῦντες καὶ ἐξαγοραζόντες τὰς συνεδήσεις, ὡς συμβαίνει τάνυν, οὐ μόνον ἀφισῶν ἐλευθέρους τοὺς ἐκλογεὺς νὰ πράξωσι πᾶν ὅ, τι ἡ συνείδησις αὐτοῖς ὑπαγορεύει, περιορισθέντες ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὴν διὰ τῆς δημοκρατίας ἀνάπτυξιν τοῦ προγράμματός των, ὡς πρέπει νὰ γίνηται ὅπου ὑπάρχει πράγματι πολιτικῶς μεροφήμενος λαός, καὶ ὅπου ἡ συνείδησις τοῦ ἀτόμου εἶνε σεβαστὴ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προτάσεως ἐξ ἴσου ὑποψηφίον, ἐπὶ τῶν δέκα οὖς προσεκαλεῖτο νὰ ἐκλέξη ἢ Κεφαλληνία, οἱ ριζοσπαστικοὶ ἀφισῶν ἐλευθέρω τὸ στάδιον καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ κοινῇ μειονοψηφίας νὰ συαγωνισθῶσιν ἀντιπροσωπευόμενοι ἐκάστη κατὰ τὸ μέτρον αὐτῆς, διότι οἱ διευθύνοντες τότε τὸ ριζοσπαστικὸν κόμμα ἐγίνωσκον καλλίστα ὅτι, ἂν ἡ μεγάλη τοῦ κεφαλληνιακοῦ λαοῦ πλειονότης ἠσπάζετο τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἀρχὰς των, ἦσαν ἐν τῇ νήσῳ καὶ ἄλλοι, οἵτινες δὲν συνεμερίζοντο αὐτάς, καὶ ὡν τὰ δικαιώματα ὤφειλον νὰ σεβασθῶσιν.

Ἐπιμένον ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου, διότι, κατ' ἐμὲ, περιποιεῖται μεγίστην τιμὴν εἰς τοὺς τότε ἡγέτας τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ριζοσπαστικοῦ κόμματος, διατρανώσαντας οὕτω περιφανῶς τὸν πρὸς τὰς μειονοψηφίας σεβασμὸν των.

Οἱ ἀπολοθούοντες προσεκτικῶς τὴν ἀνέλιξιν τοῦ περὶ ἀντιπροσωπεύσεως τῶν μειονοψηφούντων ζητήματος ἐν Ἑλλάδι, οἱ γινώσκοντες πόσαι καταβάλλονται πρὸς

λύσιν αὐτοῦ προσπάθειαι, θὰ θαυμάσωσι βεβαίως πᾶσι εὐρήθῃ μικρὸς τις λαός, λύσας πρὸ τριακοσίων πενταετίας τὸ δυσχερὲστατον τοῦτο πρόβλημα, καὶ τοῦτο κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐκλογικῶν πείραμα, καὶ λύσας αὐτὸ αὐθόρμητος καὶ ὑπὸ μόνου πρὸς τὸ δίκαιον σεβασμὸν ὀρμώμενος. Ὅπως δ' ἔνοιησεν τις κάλλιον τὴν σπουδαιότητα τούτου, ἄς εἰσὴν ἐν βλέμματι ἐπὶ τῶν νῦν συμβαινόντων. Ποσάκις ἐκλογικὴ πείρασις, ἀποστολλομένη ἐπὶ παραδείγματι τέσσαρας ἀντιπροσώπους, δὲν ἀποτέλλει αὐτοὺς κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῶν συνδυασμῶν σύστημα, τῆς τερατώδους ταύτης ἀρνήσεως πάσης ἐκλογικῆς ἐλευθερίας, διὰ τρισχιλίων ψήφων ἐπὶ ἑπτακισχιλίων ψηφοφορησάντων, ἀποστερομένων οὕτω τῆς ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιπροσωπείας τετρακισχιλίων ἐκλογέων, ἐνῶ τρισχίλιοι ἄλλοι ἀντιπροσωπεύονται ὑπὸ τεσσάρων; Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀναίδης παραγωγίσις τῶν στοιχειωδестέρων τοῦ δικαίου ἀρχῶν; Δὲν εἶνε ἀσεβὴς καταπάτησις τοῦ ἱερωτέρου δικαιώματος τῶν χιλιάδων πολιτῶν;

Τὸν ἀκόλουθον τοῦτον, ἐπ' οὗ ναυαγοῦσιν ἅπαντα σχεδὸν τὰ ἀντιπροσωπευτικὰ συστήματα, παρέκαμψεν ὁ κεφαλληνιακὸς λαός τῷ 1850, χάρις εἰς τὴν πολιτικὴν διορατικότητα τῶν τότε ἡγετῶν τοῦ ριζοσπαστικοῦ κόμματος.

Ἄπασι ἡ Κεφαλληνία ἀπεδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν κατάλογον τῶν ριζοσπαστικῶν ὑποψηφίων, οὐδεὶς δὲ ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Ὅχι, ἔλεγεν ὁ Χωριεὺς, διερμηνεύων τὸ γενικὸν αἰσθημα, ὅχι, μὲ τὴν πατρίδα! δὲν θέλουσιν ὑποφέρει ποτὲ, ἐκλογεῖς Κεφαλληνεῖς, νὰ παρουσιασθῆν ἐν ὀνόματι τῶν νικητῆς ὁ ξενισμός! Δὲν θέλουσιν ὑποφέρει οὐδὲ στιγμήν νὰ ἴδωσιν ἀπὸ αὐτὸν νικημένον τὸν ἐθνισμόν των καὶ τὸν φλέγοντὰ τὰς ψυχὰς των πατριωτισμὸν! Ἄλλ' ἀφίροντες κατὰ μέρος δλας τὰς μικροπολιτικὰς, ὅλα τὰ χαμερπῆ πάθη, πᾶσαν ἰδιοτέλειαν, πᾶσαν συγγένειαν, πᾶσαν συμπάθειαν ἢ ἀντιπάθειαν, θέλουσι παρασταθῆ εἰς τὴν ἐκλογικὴν κἀλην μετ' ἐφρόνησιν καὶ εὐταξίαν, ἀλλὰ μετ' ἐπιμένοντες εἰς Κεφαλληνίαν ὑπερήφανον ἐξιοπερῶν, καὶ διὰ τῆς ψήφου των θέλουσιν ἀποστρέψαι τὸ πρόσωπον των ἀπὸ τὰ

1. Περὶ ἑργον! οἱ παρ' ἡμῶν πολιτευόμενοι, οἱ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος ζητοῦντες, οὐδὲ λέξιν λέγουσι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, εἰσῆς καὶ περὶ τῶν ἄλλων οὐσιασθῶν ζητημάτων, οἷον τῆς διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως, τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ κράτους, τῆς ἐλευθερίας τῆς διδασκαλίας κτλ. Εἰς μόνον ἐκήρυξεν ὅτι ὡς μόνον θεραπεύσιν τὸν τὴν πατρίδα κατατρυχόντων δεινῶν θεωρεῖ τὴν ἀντίρρυσιν τῆς Γερουσίας, μὴ σκεφθεῖς ὅτι τοῦτο θὰ ἴσθην ὁ ὀσιωδὴ διάταξις τοῦ συντάγματος, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἐνάτην τῆς τοῦ λαοῦ ἀντιπροσωπείας, ἧτις κατ' αὐτὸ τὸ σύνταγμα δὲν δύναται νὰ μεταρρυθμισθῇ. Τοῦλάχιστον οὗτος ὀρθρῶς ἐλευθερὸς, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἢ δὲν ἐκτέθησαν ποτε ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων, ἢ ἀσχολήθησαν νὰ δημοσιεύσῃ τὴν γνώμη των. Καὶ ὅμως ὤφειλον νὰ γνωρίζωσι ὅτι ἑθνοσυνέλευσις συνερχομένη πρὶν ἢ εἶτι μελετηθῆσι τὰ διάφορα ταῦτα ζητήματα καὶ φασθῆσιν περὶ αὐτῶν ἡ δημοσία γνώμη, θὰ συνέττεινε μετ' ἄλλον εἰς τὴν αἴθειαν τοῦ ὑπάρχοντος χάους, ἢ εἰς τὴν θεραπεύσιν των κακῶν.

ὄργανα τοῦ ξένου καὶ, ἐὰν ἡ ραδιουργία ἢ ἀπάτη καὶ ἡ αὐθαυρία, δὲν ὑπερήγασον, θέλουσι βεβαίως ἐξέλαι ἐκ τῆς κἀλης νικητρίαν τὴν τιμὴν μας, τὴν ἐθνικότητά μας, δίδοντας τὴν ψῆφόν των εἰς ἄνδρας, οἵτινες εἰδείχθησαν πάντοτε πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ ὑποφῶσιν καὶ πάντα διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος. . . .

Καὶ ὁ Χωριεὺς ἀνεγινώσκετο ἀπλῆστως. Ὁ λαός εὐρίσκει ἐν αὐτῷ καὶ τὴν γλώσσαν του καὶ τὰ αἰσθηματά του. Εἰς ἐκάστην λέξιν του ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του ὑγραίνοντάς. Ἦτο τέκνον τοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτο τὸν ἠγάπα. Ἐξέστρεφεν ὅτι οἱ γράφοντες αὐτὸν ἦσαν ἄγνοοι καὶ φιλοπάτριδες, ὡς ἄγνοος καὶ φιλοπάτρις ἦτο καὶ αὐτός.

Τὴν αὐτὴν καὶ ὁ Χωριεὺς ὑποδοχὴν εὔρε τότε παρὰ τῷ λαῷ καὶ ὁ Κρασοπατέρας.

Τὴν δὲ ἦτο οὗτος; Ἐμμετρος ἀλληγορῶν, ἐν ἢ διὰ τοῦ ὄννου ὑπενοεῖτο τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα.

Ὁ ποιητὴς Ἰωάννης Δραβαντινός, διὰ βεούσης καὶ ἀφελούς στιχογραφίας, ἐξέπραξεν ἐν αὐτῷ τὰς ἐπιθυμίας, τοὺς φόβους καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν πατριωτῶν.

Ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐκλογεὺς, ἔλεγε:

«Τ' ἀσπρογάλαζο ἐδυμάσας θὲ νὰ εἶδῃς τὸ [σοκαδαί.]

• Αὐ προσέξτε μὴ χερί ἐχθρὸν τοῦ βίβη λάδι.»

Ὅτε δὲ προσήγγιζον αἱ ἡμέραι τῆς ἐκλογῆς, ὁ Κρασοπατέρας παρίστατο ἀσθενῶν καὶ προσεκάλεσε τὸν πνευματικὸν ἵνα ἐξομολογηθῆ, διότι ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον. Ἀμίμητος ἀλληγορῶν!

Ἄς ἀκούσωμεν ὀλίγους στίχους ἐκ τῆς ἐξομολογησῶς του:

Πνευμ.—Πᾶσι! Κρασοπατέρα, τί ἔχεις; Κρασο.—Ἐ τὴν καρδίαν μεγάλου βάρους, καὶ φοδύμα: μὴ μὲ κόψῃ ὁ σκληρὸς κ' ἀσπλαγχνος χάρος.

Πνευμ.—Ἔχε θάρρος. Κρασο.—Ὁ ἀρήντη! μετὸ χάρο ποὶς τὰ [βάνει.]

Πνευμ.—Τὴν ὄλιαν οἱ γλατροὶ; Κρασο.—Πᾶσι ἔχω, δίσποδά μου τὸ μὴ γιάνη.

Ἄλλοι ἔλεγε πᾶσι εἶν' ἐλευθερία, ἄλλοι ἔλεγε πᾶσι εἶν' ἐλευθερία.

Κ' οἱ νεώτεροι φωνάζουν πᾶσι εἶν' ἐλευθερία, καὶ ἐμὲ πᾶσι εἶν' ἐλευθερία.

Πνευμ.—Πατριὰ σου δι' ὀφθαλμῶν; Κρασο.—Ἄλλοι αἴμα, ἄλλοι γάλα.

Κ' οἱ νεώτεροι φωνάζουν νὰ μὴ πίνω κρασί στάλα. Σὲ μὴ τίτοις, δίσποδά μου, γιὰ τριπλὴ ἀσυμφωνία.

Τὴν ἔλπιδα μου ἀφίνω ἰ τὴν ἀγία μας θρησκείαν, καὶ θὰ ἐξομολογηθῶ.

Μὴν ὁ θάνατος μετὰ τὴν καὶ νὰ μὴ διαρρηθῶ. Καὶ ἀρρῖζει τὴν ἐξομολογήσιν του, ἐνεναφέρων πανθ' ὅσα ὁ λαός ὑπέφερον ἐκ τῆς προστάσεως καὶ τῶν εὐνοουμένων της.

Ἐνθυμῆθεις δὲ ὅτι τινὲς τῶν τελευταίων τούτων, φέροντες τὴν προσηπίδα τῶν φίλων τοῦ λαοῦ, προσπάθουσαν νὰ τὸν ἀποπλανήσῃσι, πλήρως ἀγανακτήσεως ἀνακράζει:

«Κ' οἱ προχθασίνοι φαντᾶδες, τὸ αὐτὶς ἀστυνομίαις,

• Εἶνε σήμερον οἱ φίλοι τοῦ λαοῦ, τὸς ἀυτονομίας...

« Εμπορῶν ν' ἀδιαφορῶν,

• Τίτοις πρόσωπα νὰ βλέπω ἰ τῆς πατρίδος τὸ [χρῶν];»

Καὶ ὅταν, κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐξομολο-

γήσεώς του, ὁ πνευματικὸς ἐρωτᾷ αὐτὸν ἂν ἔχη τι νὰ προσθήσῃ, ὁ Κρασοπατέρας ἀπαντᾷ ὅτι περὶ τῶν ἐχθρῶν του δὲν ἀνεφέρειν ἔτι. Καὶ ὅταν ὁ πνευματικὸς τῷ λέγει:

Πνευμ.—Ποιοὶ εἶν' οἱ ἐχθροὶ σου; λέγει.

Ὁ Κρασοπατέρας ἀπαντᾷ:

Κρασο.—Ἦ φιλελευθέρα ἄγγλια, ἡσθάνε εἰς τὴν Ἑλλάδα τρομερὴ πολιορχία,

Πᾶς τιμὴ καὶ κάθε νόμο ποδοπάτησι κ' ἀρρῖζει, Πᾶς τοὺς Ἑλληνας ὁ στόλος ὑφαιτός της δὲν [βροῖζει.]

Οὕτω δὲ, ἐκ τῶν μερικωτέρων εἰς τὰ γενικώτερα προβαίνων, ὁ ποιητὴς περιελαμβάνει ὡς ἐν πλαισίῳ πάντα τὰ κατὰ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως παράπονα τοῦ ἑπτανησίου λαοῦ, μισοῦντος αὐτὴν καὶ διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ βιαιοπραγίας καὶ διὰ τὴν ἀπέναντι τῆς μητρὸς Ἑλλάδος διαγωγῆς της.

Ἀνέτειλεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ 27 Φεβρουαρίου καὶ ὁ λαός ἀπὸ πρωίας συνέρρευν ἄθρόως εἰς τὰ ἐξ διαμερίσματα, ἐν οἷς εἶχον ὄριση τῆ ἐκλογῆς. Εἰς πάντων τὰ πρόσωπα ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ ἀγωνία. Πᾶσον ἐπιθροῖον ἦσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ ἐκλογεῖς. Πάντες περιστοιχίζον αὐτούς. Πάντες τοὺς ἐξώρκιζον ἵνα μὴ παραγωνίσωσι τὴν εὐθύνην, ἦν ἀπέναντι τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἱστορίας ἀνελάμβανον. Ἐκείνοι δὲ, ἦσαν ἄχροντες τὴν σπουδαίαν καὶ πεπολιτισμένην ἐσχηματισμένην, ἔβαινον στερεῶ τῷ ποδὶ καὶ μειδιῶντες εἰς τὰς κάλπας, ὑπερήφανοι ἐπὶ τῇ ὑψηλῇ τιμῇ, δι' ἣς εἶχον περιδελθῆ.

Ἡ πάλη ὑπῆρχε σφοδρὰ. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς προστάσεως, αἱ καταχθόνιοι λεγόμενοι, ἀνέπτουσαν ἅπασαν αὐτῶν τὴν δραστηριότητα. Ἐχόντες ὡς ὑποψηφίους ἀνδρας ἀνήκοντας εἰς τὰς πρώτας τῆς νήσου οἰκογενεῖας, ἐνοῦντας τὴν ἀτομικὴν ἐπιρροὴν μετὰ τοῦ πλοῦτου, ἔθεντο εἰς ἐνέργειαν ἅπαντα τὰ τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ἢ μάλλον τὰ καὶ σήμερον ἐτι ἰσχύοντα μέσα. Ὑποσχέσεις, χαριτοδοσίαι, ἀπειλαί, διαστροφαι τῶν πραγμάτων, συκοφανταίαι, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ, τι, ἔστω καὶ τὸ ἀνῆθικώτερον, ἠδύνατο νὰ προσπορίσῃ αὐτοῖς μίαν καὶ μόνην ψῆφον, ἐπὶ θετο ἀνευ ἐλέγχου συνειδήσεως εἰς ἐνέργειαν. Πάντα ἐνομιλῶντο θεμιτὰ, ἤρκει νὰ καταβληθῇ ὁ μισθὸς ριζοσπαστισμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἠμύνητο θαρραλέως. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἐπολαπλασιαζόντο ἀμιλλώμενοι ἐν τῷ εὐγενεὶ ἐκείνῳ κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς προστάσεως ἀγῶνι. Πάντας ὅμως ὑπερέβαλον ἢ τε ἐνθουσιάζοντες νεολαία καὶ οἱ τεχνίται. Οὗτοι ἔτρεχον ἀπὸ διαμερίσματος εἰς διαμερίσμα, φέροντες τὰς εἰδήσεις, συνεκέντρουν τοὺς ἐκλογεὺς, παρῶτρυνον τοὺς μὴ σπεύδοντας, ἠγόρευον εἰς τὰ πλήθη, ἐξώρκιζον τοὺς πατέρας αὐτῶν καὶ τοὺς συγγενεῖς, καὶ μετέδιδον εἰς πάντας τὸν ἐνθουσιασμόν των.

Οἱ γέροντες ἔχεον δάκρυα χαρᾶς βλέποντες τοὺς νέους ἐκείνους πλήρως ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡλόγουσαν δὲ τὰς εὐγενεὶς ἐκείνας ὑπάρξει, αἰτινες τὸσφ μεγαλοπρόως ἐνεκαίνιζον τὸ πολιτικὸν αὐτῶν στάδιον. Ἦτο ὠραῖον καὶ ἐπιβλη-

τικὸν συναμα τὸ θέαμα ἐκεῖνο λαοῦ, πρῶτην τότε φοράν ἐξασκούτος τὸσφ ἡσυχως, ἀλλὰ καὶ τὸσφ ἀξιοπρεπῶς, τὸ ἐκλογικὸν αὐτοῦ δικαίωμα! Ὁ ἀγγλος συνταγματάρχης Τρόλουπ, παρακολουθήσας βῆμα πρὸς βῆμα τὰς ἐκλογὰς ἐκείνας, ἀπεκαλύφθη ἐνώπιον τοῦ τόσου μεγαλείου καὶ ὀμολόγησεν ὅτι λαός τοιοῦτος εἶνε ἀξιὸς σεβασμοῦ καὶ καλλιτέρας τύχης.

Ἡ ἐκλογὴ καὶ κατὰ τὰς δύο ἡμέρας διεξῆθη πανηγυρικῶς. Μεθ' ὅλην τὴν λύσαν τῶν ἐναντιῶν, μεθ' ὅλον τὸ ἀσπίζον ἐτι αἶμα τῶν θυμάτων τῆς προστάσεως καὶ τὰς καπνίζοντα ἐτι ἐρείπια, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀτόπημα ἐκηλίδωσεν αὐτὴν. Ἦτο καὶ θὰ μὲν μοναδικὴ ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν ἐκλογῶν. Ὁ λαός εἶχεν ἀναλαβῆ ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς προστάτας του ὅτι ἦτο ἀξιὸς τῆς ἐλευθερίας, ἦν ἀπῆται, καὶ τὸ κατάρθωσεν. Ἡ προστάσις κατηρχύνθη ἰδοῦσα πόσον ὀλίγους εἶχε φίλους.

Τὴν 28ην τὸ ἑσπέρας τὸ πλῆθος συνωστίζεται εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ περίε τῶ Ἀθηναῖο Καταστήματος, περιμένον ἐναγωνίως τὰ ἀποτελέσματα.

Αἱ ἐκ τῶν διαμερισμάτων εἰδήσεις ἤρχοντο ἀλλεπάλληλοι, πᾶσαι δὲ ἀνήγγειλον εὐχάριστα. Ζωηραὶ ζητωκραυγαὶ καὶ ἐπευφημίαι ἐπηκολούθουν ἐκάστην ἀναγγελίαν.

Πανταχοῦ οἱ ριζοσπαστικοὶ ἤσαντο περιφανῆ νικῆν. Ὁ θρίαμβος ὑπῆρχε πλήρης. Καὶ οἱ ἐξ ὑποψηφίων τοῦ λαοῦ, ὡς εἶχον ὀνομάσει τοὺς ριζοσπαστικοὺς ὑποψηφίους, ἐξέλεγθησαν διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας. Μετ' αὐτῶν δὲ ἐξελέγησαν καὶ τρεῖς μεταρρυθμισταὶ καὶ τελευταῖος εἰς ἐκ τῶν καταχθονίων, ὁ μετὰ ταῦτα τὸσφ οἰκτρῶς διαπρήξας Δημήτριος Καρούσος.

Οὕτω λοιπὸν καὶ τὰ τρία ἐν Κεφαλληνίᾳ κόμματα ἀντιπροσωπεύθησαν ἀναλόγως.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Δημητρίου Καρούσου οὐδένα ἐξέπληξε, τὸ μὲν διότι ὁ ἐκλογικὸς κατάλογος, ὡς εἶχε καταρτισθῆ, περιείχε ἀρκούντα εἰς τὸ τότε καθεστὸς ἀφωσιωμένα στοιχεῖα, τὸ δὲ διότι καὶ ὁ ἐκλεχθεὶς ἕνεκα ἰδιαίτων λόγων ἦτο ὁ μόνος ὅστις ἠδύνατο ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν θέσιν πρὸς ἕνα τῶν μεταρρυθμιστῶν, οἵτινες δὲν ἦσαν ἀρκούντως ἰσχυροὶ ὅπως κερδίωσι καὶ τὰς τέσσαρας ὑπολειψθείσας θέσεις.

Τὴν ἐπιούσαν γενικὴ σχεδὸν φωταψία ἐν Ἀργοστολίῳ καὶ Αἰθουσίῳ ἐπιστοποιεῖ τὴν χαρὰν τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῷ ἐπιτευχθέντι ἀποτελεσμάτι.

Τὸ Δημοτικὸν Κατάστημα, ὅπερ ἦτο τὸ κέντρον τῶν ριζοσπαστικῶν ἐνεργειῶν. κατέφαρον καὶ ἀνοικτῶν ἐδέχοντο τὰ συχαρητήρια τῶν ἐνθουσιάζοντων πολιτῶν, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἐθνικὰ παιανίζουσα ἄσματα ἐμέλθει τὰ πλήθη. Πλάξ δὲ ἀνῆρητημένη ἀνωγει τῆς εἰσόδου τοῦ Καταστήματος ἐφερε τὴν ἐπιγραφὴν: «Ζήτη ὁ γενναῖοφρων λαός τῆς Κεφαλληνίας».

Τὸ Θεάτρον καὶ πλεῖστον ἰδιωτικὸν οἰκίαι ἦσαν ἐπίσης φωταγωγούμενα. Ἡ δὲ Ἐμπορικὴ λέσχη κεκοσμημένη κομψότατα

καὶ φωταγωγούσα διέψευθε τὸ ὑπὸ τοῦ Fabbri περί ἐμπορῶν ρήθέν:

«O mercadan, ingordo e crudo sangue! Quale han patria, qual legge e quale Nome, Oltre il guadagno!»

Ἐπὶ πολυτελεῖᾳ φωταψίας διεκρύνετο καὶ τὸ δημότικώτατον τῶν τεχνιτῶν καφενεῶν: Τὸ Καφετεῖον Μιαούλη, ἐν μέσῳ δ' αὐτοῦ ἐκρέματο λυχνία φέρουσα δέκα λαμπάδας, ἐν ἣ ἐν τῷ μέσῳ ἦτο ἐσβεσμένη, ἐκδηλοῦσα οὕτω τὴν κατὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δημητρίου Καρούσου ἀποστροφὴν τοῦ λαοῦ.

Ἀκρα ἡσυχία ἐπεκράτησε καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα ἐκείνην, καίτοι χιλιάδες λαοῦ ἐκ τε τῆς πόλεως καὶ τῶν ἐξοχῶν συνέρρευν εἰς τὰ διάφορα κέντρα, ἐκδηλοῦσαι διὰ πατριωτικῶν ἀμαρτῶν καὶ ζητωκραυγῶν τὴν χαρὰν των. Μόλις δὲ διεδόθη φῆμη ὅτι ὄργανα τῆς κυβερνήσεως διατάχθησαν νὰ προκαλέσωσι ταραχὰς, πάντες ἔβησαν: «Ἐπετύχασεν τὸν σκοπὸν μας. Ἠσυχία λοιπὸν, δὲν χρειάζονται πολλὰί φωναί.»

Παρατηρήθη προσέτι ὅτι ἄνδρες, ἐπιρρεπεῖς εἰς τὴν οἰνοποσίαν, κατὰ τὰς τρεῖς ἐκείνας ἡμέρας οὐδὲ ποτήριον οἴνου ἔπιον, φοβούμενοι μὴ ἤθελον παρασφῶρθῃ εἰς πράξεις δυναμμένας νὰ ἀποδοκιμασθῶσιν ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν των, ἦ νὰ δώσωσιν ὀπισθῆ ποτε λαθὴν εἰς τοὺς ἐχθρούς τοῦ λαοῦ νὰ τὸν δυσφημίσωσι.

Ἰδοὺ δὲ πᾶς ὁ Χωριεὺς ἀνήγγειλε τότε τὸν ἐκλογικὸν τούτον θρίαμβον:

«Τὴν 27 καὶ 28 Φεβρουαρίου ἀνῆγγέρθη, ὁ μεγάλθυμε λαός, εἰς μόνον ἀνθρωπος καὶ ἐνίκησε νικῆν μεγάλην! Χαῖρε λοιπὸν, διότι ἐνίκησε τὴν Μεγαλὴν Βρατανίαν, ὅχι καθὼς ὁ Πύρρος τοὺς Ῥωμαίους, ἀλλὰ καθὼς οἱ προπάτορές σου τοὺς Πέρσας! . . .»

Καὶ πράγματι, καθὼς ἡ ἐν Σαλαμῶν νικῆ ἔθετο «φανερὰν κρηπίδα» ἐλευθερίας, οὕτω καὶ ὁ ἐκλογικὸς τοῦ λαοῦ τῆς Κεφαλληνίας ἐκείνος θρίαμβος ἔθετο τὰ θεμέλια τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας τῆς Ἑπτανήσου, διότι ἂν ὁ ριζοσπαστισμὸς ἀπετύγχανε κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην, ἂν οἱ κεφαλληνεῖς ριζοσπασταὶ δὲν εἰσῆρχοντο ἐν τῇ Ὁ Βουλῇ, ἂν τὸ ψήφισμα τῆς 26 Νοεμβρίου δὲν ἐγένετο, ἂν δὲν ἐπισημοποιούοντο οὕτω οἱ ἐθνικοὶ τῶν ἑπτανησίων πόθοι, τίς οἶδε τί θὰ συνέβαινον; . . . Ἴσως ἡ ἔνωσις θὰ ἦτο ἀκόμη pio desiderio!

Οἱ εἰθισμένοι εἰς τὸ ταπεινὸν τῶν νῦν ἐκλογῶ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Κατά την εβδομάδα ταύτην, ής την έν- αρχην ανήγγειλαν οι επί τη 25 Μαρτίου τη- λεβολισμοί, πολυειδάς και πολυτρόπος έπα- νηγυρισμένους δύο δε κυρίας κατηγορίας δύνανται να διαιρεθώσιν οι πανηγυρισμοί: εις τους επί τη 25 Μαρτίου και εις τους επί τη Τρίτη της Δαμπρας (26 Μαρτίου).

Η 25 Μαρτίου έπανηγυρίσθη την πρω- ταιν διά της γνωστής επί οχληρότητι έπι- στήμου τελετής: οι στρατιώται παρατε- ταγμένοι από των Ανακτόρων μέχρι της Μητροπόλεως κατά το έπικρατούν—Κύ- ριος ούδε διατι— ούστημα, παρεκάλουν και αύθις την συγκοινωνίαν, άναγκάζοντες τον κυριαρχόν λαόν να συμπίεζηται με- καθ' των τοίχων των οικιών και των κοιταχίων των, ένώ εις τα σταυροδρόμια κά όπίσθια των ίππων συνεπλήρου το έργον.

Την 4 μ. μ. υπό τους γηραιούς του Ό- λυμπιείου Στύλου, ό γνωστός διά τήν ά- κραιφήν φιλοπατρίαν του πρώην καθηγη- τής εν τω Πανεπιστημίω και νυν ύποψή- φιος βουλευτής Αττικής κ. Αναστάσιος Γενναδίος, εις ου τας φλέβας δύο έλληνο- κρηπεστάτων οικογενειών κυκλοφορεί αίμα των Γενναδίων και των Βενιζέλων (έκ μη- τρός), δι' ένθουσιώδους και πλήρους βα- θειών έννοιών λόγου εξέηρε τό έπίσημον της ημέρας.

Τό μείζονα όμως σημασίαν όμολογου- μένως έχον, ήτο τό της έσπερας μέγα υπό τής Μακεδονίας συλλαλητήριον. Μετά τήν εκφώνησιν, υπό των κυρίων Θ. Αφεν- τούλη εν τή νέα αίθουση της Νομικής σχολής και Χαρισίου Παπαμαρκου εκ του εξώσιου της Ασυκλικής, των καταλλήλων λόγων, περιεργώντων όμολογουμένως ώραίας εικόνας και δριμυτάτας: άποστροφάς, και μετά την εκ του αυτού εξώσιου άπαγ- γελίαν, λίαν ένθουσιώδους ποιήματος υπό του κ. Δημ. Κόκοκου, ξεκίνησε τό άνα- ρχητικόν πλήθος λαμπαδηφορών και διά των όδών Σταδίου, Αϊόλου, Έρωδ, Σου- τάρματος και πελιν Σταδίου, κατήλην εις την όδόν Πανεπιστημιού όπου και διε- λυθη περι τό μεσονύκτιον.

Η λαμπαδηδρομία είχαν έντως τι τό μεγαλοπρεπές και έπιβάλλον, άπεδείχθη δε πόσον συναισθάνεται ό λαός τά προς τήν πατρίδα και τους δούλους άδελ- φούς του καθήκοντα ή άτινα άφορμής δόθεισας δύνανται να προκαλέσωσι μεγί- στας θυσίας εις τον βωμόν του Έλληני- σμού.

Τους πάντας ιδίως συνεκίνησεν ή όμάς των Μακεδόνων, ούτινες έπνευσμούντος του λαού ένθουσιώδως έψαλλον τό γνω- στόν ζομα :

Του Παναλαϊσμού ή φέβη Μακεδόνες δέν μολύνει.

Ένεκα του Συλλαλητηρίου άνεβλήθη ή έκτακτος παράστασις του κ. Λεκατσά και ή Πανήγυρις του Διδασκαλικού συλ-

λόγου, διά την έπιούσαν αύτη, ότε ο κ. Νεοκ. Καζάζης καθηγητής εν τω Πανεπι- στημίω και τμηματάρχης άπήγγειλε κα- τάλληλον λόγον ένέχοντα ιδέας έμβρι- θεας :

Τό έν τοις Ανακτόροις όμως γεύμα δέν άνεβλήθη και παρετέθη ως συνήθως την έσπεραν.

Ούτω δ' έληξαν τά της 25 Μαρτίου, πανηγυρισθείσας έπίσης ζωηρότατα και έν Πειραιεί δι' άπαγγελίας δύο λόγων του μέν υπό του ευπαιδευτου δικηγόρου κ. Ν. Παγκώστα έν τή Πλατεία του Θερμοστο- κλέους μετά την θεϊαν λειτουργίαν του δε υπό του κ. Α. Γενναδίου την έσπεραν.

Έπίσης δε και έν Τήνω ή Πανήγυρις έλαβεν ένθικώτερον χαρακτήρα άπαγγει- λώντων λόγους μέν του καθηγητού κ. Γε- ωργαντοπούλου και του δικηγόρου κ. Α- λεξοπούλου ποιήμα δε του κ. Κ. Φ. Σκόκου.

Ένταύθα όφείλομεν να μη άποσιωπή- σωμεν τό επί τη 25 Μαρτίου έκτακτον φύλλον του Χρόνου των Αθηνών του υπό του κ. Κ. Δ. Δούνη εκδιδόμενου, έν φ καταχωρήσαν διαφόροι γνώμαι επί του μεγάλου γεγονότος της Έλληνικής Πα- λιγγενείας υπό τε άλλοδαπών και ήμε- दाπών έπισημοτήτων γεγραμμένα:

Η Τρίτη της Δαμπρας έωρτάσθη έν Μεγάροις ως συνήθως, συρρεύσαντος πλή- θους εξ Αθηνών, όπως ίδωσι τον έλληνο- πρεπή των ειζώνων παρθένων χορόν και έν Αθήναις έπίσης εις την πλατείαν του Θεσείου κατ' άρχαιον έθιμόν ουδε- μίαν όμως έχον σχέση με τά Παναθήνια. Ζωηροτάτη δε πανήγυρις ήτο και ή έν Πειραιεί επί τη έλευσει του άρχηγού της άντιπολιτεύσεως κ. Θ. Δηλιγιάννη, συνε- χισαντος ούτω διά της έλευσεώς του τας θρησκευτικάς και ένθικας έορτάς.

Και ούτως αι πανηγυρις έληξαν.

Τό λόγιον γεύμα. Αν ουχι ό ένθουσιώδστερος, άλλ' ό παραδοξώτε- ρος τρόπος έορτασμού της 25 Μαρτίου ήτο, ό τελεσθείς διά του—έπί δεκαδράχμω έράνω—Σπαρτιατικατάτου γεύματος έν τω Ξενοδοχείω της Αττικής, υπό όμάδος προσδυτών, άνδρών και νέων, χαρακτηρι- σθέντων, έν μέν τή προσκλήσει ως ανθρω- πών περι τά γράμματα, έν δε τω κατα- λόγφ των φαγητών ως περι τήν φιλολο- γίαν ασχολουμένων, υπό των έκαυτους κατά πρώτον ως ταιούτους χαρακτηρισάντων.

Έκ των προσκληθέντων παρευρέθησαν, εξ αναλόγου προς την περιστάσιν εύτυ- χούς συμπάσιως, 21: οι κύριοι Π. Καλ- λιγιάς, Κ. Παπαρηγόπουλος, Ι. Πολέμης, Γ. Αροάνης, Ε. Ροίδης, Α. Βλάχος, Ι. Σκυλίτσης, Θ. Ν. Φιλαδελφούς, Ι. Περγάνογλους, Ν. Πολίτης, Μ. Λάμπρος, Σ. Λάμπρος, Δ. Κορομηλάς, Σ. Σακελ- λαρόπουλος, Π. Φέρμος, Κ. Δ. Δούνης, Α. Παπαδιαμαντόπουλος, Κ. Παλαμάς, Ι. Δαμιβέργης, Χ. Άντωνος και Δ. Γρ. Καμ- πούρογλους.

Πλήν των διαφόρων, όμολογουμένως ά-

ξίαν ευφήμου μινείας, προπόσεων, κατά τά λοιπά τό γεύμα έφεραν οικογενειακάτων χαρακτήρα, ουδεμίαν σχέση έχον ούτε δυνάμενον να έχη μετά της 25 Μαρτίου: ως εκ τούτου κατά τό πέρας του γεύμα- τος δέν ήδυνήθημεν να μη είπωμεν ότι εώρατον τή άληθειά εις να παρευρίσκη- ται τις εις γεύμα εις ό παρακλήνηται σοφοί γέροντες, ευπαιδευτοί άνδρες και λόγιοι νέοι, έν τούτοις φαίνεται κάπως παραδόξον, άν μη άποποι, οι την 25 Μαρ- τίου πανηγυρίζοντες να τρώωσιν, ενώ οι δημουργήσαντες την 25 Μαρτίου λιμο- κτουούνται.

Έν γένει τό γεύμα έθεωρήθη άτυχές κατά την έπιτόκην, άτυχεότερον κατά την διηργάνωσιν και άτυχεστάτον κατά την εκτέλεσιν. Κατά την θνην δε μ. μ. οι τε άνάδοχοι και οι άκουσίως βαπτισθέντες λόγιοι, βουλειωδιτές έτραπήσαν την προς τό Μακεδονικόν συλλαλητήριον άγούσαν, εξ υπερβαλλούσης φιλοπατρίας φεισθέντες του όρεκτικωτάτου μακεδονοφίλου, ύπερ ως σύμ- βολον εις την κομμιδοχην έφερον.

Και του χρόνου!

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σ ό β ο τ ο ν. Άπέπευσεν εις Καλάμας κο- μίζουσα τρέφιμα και σήνας διά τους αιδίθι εκ των σεισμών παθόντας, ή κλιταγωγία. Μπουμ- πουλίνα. Οι έν τή πόλι: σεισμοί έν τούτοις έγέν- νοντο και σπανιότεροι και άσθενέστεροι, δέν έ- πανελήθησαν δε ούδαμυ των μερών, όπου έγέν- νοντο αίσθητοι τό πρώτον.—Κ ο ρ α κ ή. Γενο- μίνης δικτής της από της Θεσσαρ διευθυντού της διοικητικής άστυνομίας Αθηνών και Πειραιώς πα- ραιτήσεως του κ. Π. Μπούτου, διαρίσθη ταιούτος ό κ. Π. Σταφάνου, κοίρανος της Χερσοφυλα- κής.—Δ ε υ τ ε ρ α. Άπεβίωσαν αιφνιδιας ό έπι- ρος των ύποδιευθυντών της Έθνικής Τραπέζης Εδμόσιος Κεχαγιάς, πρώην βουλευτής, χρηματίας δε εις και ύπουργός των οικονομικών.—Τ ρ ι τ η. Μαγάλη διαήρην ή σαρρή εις την έν Τήνω επί τη έορτή του Ευαγγελισμού πανήγυριν, περι- βλήθη δ' αύτη έφείσεύτωχως και ένθικώτερον κά- πως χαρακτήρα διά της έκλεισ άποστολής δύο πο- λεμικών πλοίων.—Τ ε τ α ρ η. Πλεισταί κόλεις της Κρήτης, δι' ένδυνων τηλεγραφημάτων προς τον Μ. Βεζύρη, διαμαρτυρήσαν κατά της σκο- πουμένης έκδσεως βερατίων εις βουλγάρους εκ- ακούους έν Μακεδονία. Εύγε!—Π έ μ π τ η. Ο διοργάνωτής του στρατού Χ. Βοσνέρ θέλει προσήως αναλάβει την επιβίωρησιν των έν ταις επαρχίαις έδρευόντων στρατιωτικών σωμάτων, άρχόμενος από της Χαλκίδος.—Επανελήθησαν έν Καλάμας αι δονήσεις του σεισμού, λίαν ελαφράς όμως.—Π α ρ α σ κ ε υ ή. Σήμερον δ' έν Αθήναις στρατός ήετίλεισε και άλλην κορσίαν, έν πολεμική τάξει.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Μ ι χ α λ ο π ο ύ λ ο υ. Ποιητική άθολογία ήτοι συλλογή έκλεκτων ζομάτων μετά εικόνων των τε ήρώων και ποιητών.
Π. Γ ε ν ν α δ ί ο υ. Έλληνική Γεωργία (Σύγ- γραμμα περιοδικόν κατά μήνα εκδιδόμενον (Γε- ωχος Γ).
Χ α ρ δ η μ ο π ο ύ λ ο υ. Βιβλιοθήκη βιογρα- φική και ιστορική (Τεύχος Β', Βίκτωρ Ουγά).

Η ΑΦΕΛΗΣ

[Μυθιστορία της κυρίας Henry Gréville]
Συντομία 181 σελ. 189

— Εύμορφο ζών! παρετήρησεν ό Δυ- βάλ, έπιστροφόμενος όπως παρατηρήση τον ίππον. Είπε άλλθες ότι αυτά τά ε- λογα της πολυτελείας δέν άντέχουν πολύ, κάμουν όμως ευχάριστον να τά βλέπη κάνας. Ήξούρετε πόσω τό άγόρασαν;

— Όχι, είπεν ή Δινύρα, βλέπουσα κατ' εύθειαν επί της πρό αυτης έκτεινο- μένης οδού.

Περιεπάτησαν ούτω μέχρι της δύσεως του ήλιου: μετά την έκτην, πάντες ή- σθάνοντο ψύχος, και έσκουθρόπαζον, ως συμβαίνει πάντοτε όταν αι διασκεδάσεις παρατείνωνται ύπερ τό δεόν. Μετ' ολίγον τό όχημα άπεβίβαζε τους περιπάτητάς εις της θύρας της οικίας Γερβοσά, άπε- χαρίζοντο δ' ανταλλάσσοντες νέας διαβε- βαιώσεις φιλίας.

Ο έργολάβος άνέμενεν ίσως να προσ- κληθ ή εις γεύμα: έμεινε λοιπόν επί στιγ- μην αναποφάσιτος, είτα άνέβη επί της άμαξής αυτου, ένφ ή Δινύρα ένεφανίζετο υπό τήν θύραν, οδηγούσα τους νεαρούς άδελφούς της.

— Καλήν άντάμωσιν, είπε νεών διά τής κεφαλής, και άνεχώρησεν.

Η κυρία Γερβοσά δέν ειχε κρατήσει τον Δυβάλ παρ' έαυτή, ουχι εκ συνέσεως, άλλά διότι ό Δινύων ειχε συνειθίσει να θυσιά ή θρησκευτικώς την έσπεραν έκά- στης Κυριακής εις τους έρωτάς του, και διότι θα εύρίσκετο ήδη έγκαθιδρυμένος έν τή οικία, βλασφημών την παράτασιν του περσιπάτου.

Ήτο δ' έπάνω πράγματι, μάλλον έρω- τήλος, μάλλον φιλόφρων του συνήθους, συγκεκρινημένος έτι εκ της προσοφτου προς αυτόν όλιγωρίας, έτοιμος όμως πάν- τοτε να έπαυακτ ήσθ, δι τω είχον κλέ- φει εκ της ευδαιμονίας του, καθ' όλην την άτυχ ή ταύτην εβδομάδα. Η έσπερίς, έν τούτοις, ύπήρξε μία επί πλέον άπογοή- τευσις: τά παιδιά άποκοιμώμενα και μεμψιμοιρούντα, οι γονείς καταπεπονη- μένοι και σιωπηλοί, ή Δινύρα σοβαρά και εξαίρετικώς άυστηρά εις τό κεφάλαιον της ευκοσίας, πάντα ταύτα άπέτέλουν ά- χαριν σκηνην και ό Τουστίνος ήσθάνθη σχεδόν ευχάριστον, ότε εύρέθη μένος.

Ανεκάλεσεν εις την μνήμη του τας εύτυχεις του έρωτός του άναμνήσεις, προς- παθών να ένθυμηθ ήσθ, την δεύνα και την δεύνα ήμεραν, ήσθάνθη έαυτόν άγκυ- πώμενον, πώς εκράτησε μεταξύ των μη- ρών του την τρέμουσαν χείρα της μνη- στής του... Αλλ' ή άνωπότακτος μνήμη του έπέμενε να μη ένθυμη ή αυτ ή σκηνα; συγκυμώμενας; ταραχώδεις, καθ' ως ουδέ μίαν στιγμήν άλλθούς εύ- δαιμονίας ήδύνατο να άνεύρη.

— Παραδόξον πράγμα, άνελογίσθη μελαγχολικώς, αισθάνεται κάνας τον έ- αυτόν του εύτυχη και έπειτα δέν ειπέ... Θα είμαι ποτέ; Φοβούμαι ότι έχω κακόν χαρακτήρα.

Η

Την επομένην Πέμπτην, περι τήν τε- τάρτην μετά μεσημβριαν, ό έργολάβος, όστις ειχεν έπισκεφθ ή την οικογένειαν τρις από τής ήμέρας της εκδρομής, άφι- κετο παρά τή κυρία Γερβοσά και άπέτει- νεν αυτ ή τό εξής λογιδιον :

— Κυρία, έλαβα ήδη την τιμήν να σας ειπά ότι έχω κατά μέρος τριακοσίας χιλιάδας φράγκων: όμολογουμένως ή πε- ριουσία αυτή, εάν δέν ειχα τίποτε άλλό, θα ήτα τίποτε, διότι κατά την εποχήν αυ- τήν δέν ειπε κάνας πλούσιος με δώδεκα χιλιάδας φράγκων έτήσιον εισόδημα.

Η κυρία Γερβοσά άπέμεινε κερηνυία, άλλ' ουδέν ειπεν.

— Αυτά τά χρήματα ειπε τό άποθε- ματικόν κεφάλαιον, ειπε ή κατά των τυ- χαίων περιστατικών της ζωής έξασφαλι- σις: άλλ έχω εις κυκλοφορίαν έννεακο- σίας χιλιάδας φράγκων και έντός έξ μη- νών έλπίζω ότι θα μου άποφέρουν έν έκα- τομμύριον και πεντακοσίας χιλιάδας. Βλέπετε ότι βαδίζω συνετάς και ότι ευ- χαριστούμαι εις λογικήν ώφέλειαν. Εί- μαι τριάντα οκτώ έτών, δέν τό άνοούμαι, άλλά έχω και ύγειαν σιδηράν: δέν είμαι ούτε κακός, ούτε έλκετος και θέλω να ύπανδρευθ ή, διά να γείνω πατήρ έντι- μων ανθρώπων. Θέλετε να μου δώσετε την κόρην σας εις γάμον;

Η κυρία Γερβοσά, ήτις εύρε τό προσί- μιον όλίγω μακρόν, ήρέσθη να άπαντήση:

— Άγαπητέ κυρία, ή αιτήσις σας, μάς τιμά, άλλ' ή Δινύρα ειπε τόσφ νέα! Συλ- λογισθήτε την διαφοράν της ήλικίας.

— Την έλαβα ύπ' όφει μου: έχω ιδεί όμως περισσότερον πρόχωρημένους από έμε: να νυμφεύονται γεωτάτας κόρας, χωρίς να νομίζου ότι κάμνουν άνόνητα. Έπειτα τί τά θέλετε, τά δεκα χρόνια τά όποια εύρίσκετε παραπανιστά δέν ειμ- πορώ να τά ξεφορτωθ ή. Πρέπει λοιπόν να μου τά άφήσετε.

— Η κόρην μου δέν έχει λεπτόν προί- κα, ύπέλαβεν ή Εύλαλία, θα είπουν ότι την θυσιασάμεν.

— Την θυσιασάτε! άνέκραξεν ό πρώην τέκτων άπλέτως γελόν. Δώστε την μου μόνον και έπειτα από δεκα πέντε ήμέρας θα ιδθη άν την θυσιασάτε. Βλέπετε, ένδιαφέρομαι διά τήν τύχην της, και σας προτρέπω να προσέξετε πολύ. Είπε πολύ εύμορφη και δέν πρέπει να νυμφευθ ή πτωχόν άνδρα: της χρειάζεται ό πλούτος: θα τον έχη. Και επί τέλους, για ιδέτε με: όλιγω! Δέν θα εινα άξιολόγητος μαζί ή μου, πιστεύω!

— Θα όμιλήσω και εις τον σύζυγόν μου, είπεν ή πονηρά άλαπήξ, προσποιου- μένη την διατάζουσαν, άλλά...

— Θα τού: όμιλήσω μόνος μου, διέκο- ψεν ό νέος έραστής της Δινύρας.

— Προσέξετε μήν κάμπε τίποτέ τέ- τοιο! Δέν ήξούρετε πώς να τον πιάσατε, άνέκραξεν ή κυρία Γερβοσά μετά ζωηρότη- τος. Δέν είμεθα πλούσιοι, άλλά δι' αυτό έσα- έσα είμεθα και περισσότερον υπερέφη- νοι: άν δε ό σύζυγός μου ύπωπτέυετο ότι

ή περιουσία σας, ειμφορεί να θεωρηθ ή ως μία: των αιτίων δια τας όποιάς σας δι- δομεν την κόρην μας, δέν έχετε καμμίαν έλπίδα έπιτυχίας.

Ο Λουδοβίκος Δυβάλ, παρετήρησε λο- ζως εκείνην ήν προύτιθετο να εκλέξη ως πευθεράν.

— Έσθ, έσκέφθη, έχεις κάποιον άπό- κρυφόν λόγον: άλλά πιθανόν να μη ειπε κάκός και έπειδή φαίνεται κάλως διατεθει- μένη, θα σε άφήσω αυτήν την φοράν: έλευ- θέραν.—Μή χάνετε καρδόν, είπεν ή ήψηλο- φώνως: μου άρέσκει να τελειώσω τας ύ- ποθέσεις μου γρήγορα και έπειδή άρότου έγνώρισα την Δινύραν δέν αισθάνομαι τον έαυτόν μου τον ίδιον, πρέπει να δώθ ή τέμα εις την έκκρημότητα αυτήν. Πότε θα μου άπαντήσετε;

— Έκτός οκτώ ήμερών.

— Τι; τί; τί; μόνον έντός της με- θαύριον. Είκοσι τέσσαρας ώρας δια να πεισθ ή ό σύζυγος και είκασι τέσσαρες δια να τό μολή ή κόρην άρκάων. Τά λοιπά: τά αναλαμβάνω έχω.

— Δέν σας ύπόσχεται τίποτε, είπεν ή συνετή οικοδόσποινα, άλλά έπιστρέφете αύριον και ίσως έχω να σας ειπά τίποτε. Πρό πάντων όμως, μήν είπητε τίποτέ εις τον σύζυγόν μου: σας ββαίωδ ότι δέν τον γνωρίζετε.

Μετά την διαβεβαίωσιν ταύτην, ό Δυ- βάλ άπεσάρθη: ήσυχώτατος. Δέν άμφέ- βαλλε πλέον περι τής επιτυχίας του δια- θέματος του: πλούσιος, ως ήτο, ήδύνατο να έχη: άξιώσεως εισπωμοικαίων: κάλλί- τερον, άλλά χαρίς εις τό ένστικτον της αξέστου αυτου όρθοφροσύνης έσκέπτετο ότι έν ύψηλοτέρα σφαίρα δέν θα ήτο: σπάν- τοτε ή νεόπλουτος, ένφ εκλέγων την σύ- ζυγόν του: εξ οικογενείας ββαιωμένης μετριότητος, άίθουσιαν υπέρτερον των άλλων υπερέφανος δια τήν θεϊαν παι- νά, ό Δυβάλ ουδέποτε ήδύνατο να άνεχθ ή να μεμψόσαι την καταγωγήν αυτου: διά τούτο δε άκριβώς, και όπως άσφάλως σας παρεξηγήσατε, ώμίλει περι αυτης εις τον πρώτον άνθρωπον δι' έγκωμιάς καθ' όδόν: ό άνθρωπος ούτος ήρέσκατο να έπιβά- ληται επί των περι αυτόν... Φεύ ή Δέγ εινα άνάγκη προς τούτο να υπήρξεν κάνας τέκτων! Και ό Δυβάλ ήσθάνετο την δύ- ναμιν να κυριαρχήσ η επί πάντων των Γερβοσά, ους άλλως εκούπει να πλήρωση ευεργεσιών, επί όσον ήσταν άξιοι αυτών.

Από τριών ήμερών ή κυρία Γερβοσά ειχε λάβει τον καιρόν να σκεφθ ή επί της προ- βλεπομένης ταύτης προτάσεως: και πλέον ή άπαξ κατηράσθη τήν άσύντατο σπαυ- δήν της, ήτις ειχε έμπλέξει αυτήν μετά γαμβρόν ως ό Δινύων. Πώς να άπαλαγή του άχληρού αυτου, τώρα; Έγνώριζε πόν έπιμόνον χαρακτήρα του τετρακοιμένου τούτου μνηστήρος: ουδέποτε ήθελε κά- τασθάσει να τον πείση όπως άποσυρθ ή εκουσίως.

Θα μετέβαλεν: να εκτραφώδ η παν- ταχά την δδύνην του: και εάν κατά τύ- χην έφθανέτι μέχρι της άκτής του Δυ- βάλ, να παράμακα θα έλάμβανον κακί- στην άπροπήν. Και εάν, άφου ή Δινύρα

ἀπέλυσε δύο μνηστήρας, ἔγανε καὶ τὸν ἕνα; ἠθέλην εἶναι ἀρκιτὰ δυσχερὲς τότε τὰ εὐρη τρίτον.

Ἐν τῇ περιπέτῳ αὐτῆς θέσει, ἡ κυρία Γερβοὰ εἶχε λησιμονήσει δύσκολίας τινὰς ἄλλου εἶδους, ἅς ὁ σύζυγός της ἀναμφιβολῶς ἠθέλει προβάλλει. Ὁ κ. Γερβοὰ ἦτο τίμιος ἄνθρωπος. Ἐν τῇ κεφαλή του δὲν ἐκυκλοφόρου πλῆθη ἰδεῶν, ὑπερ-χερὲς δὲν αὐτῆς τις, ἧτις ἤξιζε πολὺ ἦτο δοῦλος τοῦ λόγου του, εἰ καὶ ὀρεχθεῖς δὲ κατὰ τὴν ζωὴν του πολλὰν πραγ-μάτων εἶνα οὐδέποτε θὰ ἀπέλυον. — Ἐγνώριζε τούτο πολὺ καλῶς — εἰς οὐδὲν ἀνελογιζέτο τὰ χρήματα, προκειμένου περὶ τμῆος.

Ταῦτα ἀρεμνίζουσα κατὰ φρένα καὶ θυμόν, ἡ κυρία Γερβοὰ ἐφόρσε τὸν πῖλόν της ὅπως μεταβῆ νὰ εὐρη τὸν σύζυγόν της εἰς τὰ Δημοτικὰ ὑδραγωγεῖα. Ἡ Δινόρα εἶχε ἐξέλθει εἰς περίπαιτον μετὰ τῶν ἀδελφῶν της, καὶ θὰ ἠγνοεὶ τὴν ἐπισκεψιν τοῦ Δυβάλ, μέχρις οὐ ἡ μήτηρ της τὴν ἐπιληροφείη περὶ αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ σημείου ἄλλως τοῦτου, ἡ Εὐλαλία δὲ οὐδέμιᾶς κατειγοῖ ἀνηλικίας, Δι-πυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Γερβοὰ, θιανὼς ἀμηχανοῦσα ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέσα, δι' οὐ ἠθέλε' ἀπραματοποιήσει τοὺς σκοποὺς της, ἀλλὰ ἀκλόνητον ἔ-χουσα ἀπόφασιν νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγ-μάτωσιν αὐτῶν, πάσῃ θυσίᾳ.

— Ἐπὶ τέλους, ἐκέκθη ἐὰν χρειάζονται καυγάδες, θὰ ἔγωμαι καυγάδες. — Τοῦτο ἦτο βεβαίως, δυσχερὲστον, ἀλλ' οὐ σκοπὸς ἐξαγαγεῖ τὰ μέσα.

Φθάνουσα πρὸ τοῦ γραφείου τῶν ὑδρα-γωγείων, ἡ κυρία Γερβοὰ, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν οἰκίαν ἀνθρώπου, ἄλλοτε διαρκῶς ἐπὶ τὸν ὄριοντος αὐτῶν, νυν δὲ παθόντος, ὀλίκην ἐκλείψιν τὸν παρετή-ρησε προσεκτικώτερον. . . . Τὸ ἀκρόν και οἰοσεὶ ἐξηρωμένον ἐκεῖνα παράστημα, ἀπ' ἐντοσίων τῶν θαλακίων χεῖρας; ταῦτα πράγματα ἐνέφαινον τὸν Μυριέ ὅστις συνω-μίλει ἐπὶ τῷ οὐδῷ μετὰ τινος ὑπαλλή-λου. Τί ἐζητεῖ ἐκεῖ;

Ἡ κυρία Γερβοὰ ἐνεθυμήθη, ὅτι ὁ Μυ-ριέ ὡς ἀρκιτέκτων, θὰ εἶχε συχνάκις ὑ-ποθέσεις μετὰ τῆς Ἐταιρείας τῶν ὑδρα-γωγείων ἐνεθυμήθη ὡσαύτως ὅτι ὁ νέος αὐτός πάντοτε τῇ εἶχε φανή ὠφελιμώτα-τος, ἑτέρα δὲ ἰδέα, φωτεινὴ αὐτῆ πλέον, διήλθε τῆς κεφαλῆς της. Πάντοτε ἐν τῇ ἰδιότητι του ὡς ἀρκιτέκτονος, ὁ Μυριέ θὰ ἐγνώριζε καλῶς τοὺς ἐργολάβους. Ἐν μόνον δὲν ἐλησιμονεῖ, ὅτι εἶχε φιλήσει τὴν θυγατέρα της; Ἀλλὰ τὴν εἶχε τὰχα καὶ φιλήσει; ὀλέκλους αὐτῆ ἢ ἱστορία δὲν ἦτο κακεντρεχὲς ἐπιπόνημα τῶν Βρετῆλ;

Πόσον ἀπέχον αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ «Φίλη» ἐδώρει περιδεῖα ἐν κοραλλίου! Δὲν ἐπρεσκέτο ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ κοραλλίων. Ἡ Δινόρα εἶχε ἀδά-μαντας.

— Καλησπέρα, κύριε Μυριέ! εἶπεν ἡ Εὐλαλία. Πρὸ πολλοῦ δὲν σὰς εἶδομαι! Ὁ Μυριέ οὐδέποτε εἶχε ἀρκιτῶς περ-σθῆ ὅτι ἐν πρώτῃ αὐτῶν συναντήσει ὁ κ. Γερβοὰ δὲν θὰ τὸν ἐφιλοδώσει διὰ τιναν

λακτισμάτων ἥμιστὰ κοινοβουλευτικῶν. Συνελθὼν ἐκ τῆς ἀπάτης του ταύτης, χάρις εἰς τὴν ἠλιότητά της φωνῆς, ἦν ἦκου, ἐπεστράφη ἐπαρκιτῶς μειδιῶν, καὶ ἐξῆλθε τὰς χεῖρας τῶν θαλακίων του:

— Ἔμεινα πολλὸν καιρὸν εἰς τὴν Διέ-πλην, εἶπε. Εἰμαι εὐτυχὴς διότι σὰς ἐπα-ναβλέπω, ἀγαπητὴ κυρία. Εἶσθε ὅλοι καλά;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ. Εἴδατε τὸν σύ-ζυγόν μου;

— Ὅχι, ἀπήνησεν ὁ Μυριέ. Εἶχα δουλεῖα εἰς ἄλλο γραφεῖον.

Δὲν προσέθηκεν ὅτι οὐδέποτε διηγή-χεται πρὸ τῆς θύρας τοῦ κ. Γερβοὰ, ἀνευ ἀορίστως δυσχερὲστον τινος συγκινήσεως.

— Πρέπει νὰ ἐλθῆτε νὰ μὰς ἰδῆτε, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐλαλία. Μὰς ἐλησιμο-νήσατε ὅπως διόλου.

— Ἔχετε τὸν φίλον μου Δινιὼν ὁ ὁ-ποῖος . . .

— Ἄ, ἄ. . .

Ἡ κυρία Γερβοὰ ἀπέσπεσε τοὺς ὀφθαλ-μοὺς καὶ ἐστάναζε βαθέως.

— Καὶ πότε γίνεται ὁ γάμος;

— Μὰ δὲν εἶνε βεβαίως ἀκόμη αὐτὸς ὁ γάμος! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ τῆς Δινόρας. Ὑπάρχουν πλῆθος συνοικισίων τὰ ὅποια δὲν ἀπραματοποιούνται! Εἰμῶτα δυσχερ-στημένον με τὸν κ. Δινιὼν.

— Εἶνε δυνατόν; εἶπεν ὁ Μυριέ δια-νοίγων τὰ σκέλη ὅπως θέση εὐχερέστερον τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θαλακίων.

— Καί, ἡ κυρία Βρετῆλ, ἐμάθατε; μὰς ἐρέθη ἂν ἀπίστευτον τραχύτητα. Γνωρί-ζετε τί συνέβη;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἀρκιτέκτων ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ.

— Ἐπέδωκε τὴν καυμμένην τὴν κό-ρην μου ὡς ὑπηρετήριον ἡ Δινόρα δὲν ἠμ-ποροῦσε νὰ εἰπῇ μίαν λέξιν, ἐν κάμῃ ἐν νεῦμα, χωρὶς νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ σκληρῶς ὅταν, ἐνοοεῖτε, τὰ ἐμάθα αὐτὰ, ἀμέσως τὴν ἐπήρα. . .

— Ἐκάματε παραπολὺ καλὰ, ἐπεδο-κίμασεν ὁ Μυριέ.

Πραγματικῶς, ἠγνοεῖ πᾶν, ὅτι εἶχε συμβῆ ἀπὸ τῆς ἀποτόμου τῆς Δινόρας ἀ-ναχωρήσεως.

Ὅτι ἐπὶ τῆς παραλίας συνήνησεν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Βρετῆλ, οὔτοι δὲ ἐστράφησαν ὅπως ἀποφύγῳ νὰ χαιρετή-σωσιν αὐτὸν, ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο ξένος πρὸς τὰ γενόμενα. Ἀλλὰ, μετὰ τῆς συνέ-σεως, τῆς ἐκείρας μᾶλλον ἢ τῆς ἐξ ἐν-στικτοῦ τῶν ἀνθρώπων. αἴτινες γίνονται πολλάκις ἀξιοὶ τοιούτων περιφρονήσεων, ἐφρόντισε νὰ μείνῃ μακρῶν, ἐπιμελῶς ἀπο-φεύγων πᾶν, ὅτι ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ ἐξηγήσεις.

— Πὼς ἀπατάται κάποιος! ἐξηκολού-θησεν ὑπὸν τοὺς ὤμους, αὐτοὶ οἱ Βρετῆλ ἐφαινοντα τῶσφ καλοὶ ἄνθρωποι!

— Ἦσαν καλοὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ ἐγνω-ρίσθησαν μετὰ μίαν κυρίαν Ἀγκλοζὴν, τὴν ἀνεψιᾶν της, καὶ ἐνα κάποιον κύριον Ἔ-γιερ, οἱ ὅποιοι δὲν ἀξίζον τὸ σχοινί ποῦ θὰ τοὺς κρεμάσῃ κάποιος. Αὐτοὶ τὰ ἐκα-μαν ὅλα.

Ὁ Μυριέ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους, ἐν σχῆματι οἰκτου.

— Πρέπει νὰ ἐλθῆτε νὰ ἰδωθῶμεν, εἰ-πεν ἡ Εὐλαλία φιλοφρονῶς ἡμῶς δὲν ἐ-χομεν τίποτε ματῆ πίστευω.

— Καὶ διατῆ θὰ εἴχαμεν! εἶπε φιλα-ρέσκως ὁ ἀρκιτέκτων.

— Ἄ! ἀλήθεια, εὐρηκάμεν ἕνα ἀρ-χαῖον οικογενειακὸν φίλον — ἡ μᾶλλον μὰς εὐρήκεν αὐτὸς — τὸν Λουδοβίκου Δυ-βάλ, ἐργολάβου. Τὸν γνωρίζετε;

— Τὸν Δυβάλ; Βέβαια. Εἶνε καλὸς νέος.

— Καὶ τὸν ἔχετε φίλον;

— Πολύ!

— Ἐπρεπε νὰ μὰς σχετιάζτε; ἔχω κἀτι νὰ τοῦ πρᾶσινω.

Ἡ κυρία Γερβοὰ τὸν παρετήρησε προσ-εκτικῶς.

— Ἔχετε κἀτι νὰ τοῦ προσεῖνατε; τῷ εἶπε βραδέως.

— Ὅταν εἶνε κάποιος ἀρκιτέκτων χρεῖ-άζεται πάντοτε τοὺς ἐργολάβους.

Ὁ Μυριέ προσέφερεν εἰς τὴν κυρίαν Γερβοὰ τὸν βραχίονά του, ἀμφότεροι δ' ἀφικοντο εἰς τὴν πατριαρχικὴν οἰκίαν. Εἰς τὴν θύραν ἀπεχωρήσαντες ἐγκαρδιῶ-τατα, ἀνταλλάξαντες καὶ τὰς τελευταίας συμβουλὰς ἅς εἶχον νὰ δώσωσιν εἰς ἄλ-λήλους.

— Νὰ ὑπαδρευθῆ με ἐργολάβου. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀνέλπιτος εὐδαιμονία ἐκεῖπτετο ὁ Μυριέ.

Ἡ ἐπὶ τούτῳ χαρὰ του εἶχε κορυφωθῆ τόσο, ὡστε πρὸς μεγαλὴν τῶν διαβαστῶν ἐκπλήξιν, ἐπήδα καθ' ὁδόν μετ' ὀλίγον ὁμοῦ ἀνέλαβε τὸ σῆμα τῆς σοβαρὸν ἠθὸς του, ἀπομένων ἐν τούτοις κατὰ βάθος πάντοτε περιχαρῆς.

Ὅτε ὁ Ἰουστίνος παρουσιάσθη τὴν ἐ-σπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πενθεροῦ του, εἶρε τὰς δύο κυρίας μόνας ὁ κ. Γερβοὰ, ἀφοῦ ταχέως ἐτελείωσε τὸ γεῦμα του, εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ θέατρον χάρις εἰς εἰσιτήριον, ὅπερ ἐπέδωκε αὐτῷ δωρεάν διὰ χεῖρός του προνοητικῷ Μυριέ. Οὕτως ἀπληλλασσόντο τῆς παρουσίας τοῦ πατρὸς, ὅστις ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὰς παρ-τάς, ἅς ἐσκόπου νὰ στήσωσιν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην. Ἄμα ὁ Γερβοὰ ἀνεγώ-ρησε, τὰ παιδία ἐξεπέμφθησαν ταχέως εἰς τὸν κοιτῶνά των, ἄχ. ἀνευζωγῶν δια-μαρτυρήσεων, αἵτινες ὅμως ἀπέληξαν εἰς ἰσχυραὺς μόνον κολαφισμοὺς.

Συνεπῶς, ἡ μόνη μάρτυς, ἧτις ἐμελλε νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐμπιστευτικὴν συν-διάλεξιν τῆς Δινόρας μετὰ τοῦ μνηστή-ρός της ἦτο ἡ κυρία Γερβοὰ. Ἡ περιστα-σις αὐτὴ ὑγαριστῆσε μεγάλως τὸν Ἰου-στίνου, διότι ἡ ἀγαθὴ κυρία, συνήσας ἀπασχολουμένη ὑπὸ τῶν οἰκιακῶν φρον-τιδῶν, ἐπήγαγε καὶ ἤρχετο, παρέχουσα αὐτῷ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἀσπάζηται τὴν χεῖρα ἢ τὴν παρειάν, τὸν τραχὺλον ἢ τὸ περικάρπιον, ἀναλόγως τῆς περιστά-σεως, ὡς καὶ τοῦ μήκους τῶν χει-ριδῶν.

Ἄλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην αἱ ἐλπίδες τοῦ Ἰουστίνου διεψεύθησαν. Ἡ μέλλουσα πενθερά του εἶχε λάβει μετ' ἐαυτῆς χει-ροτέχνημα τι δυσχερὲς καὶ περιπέλοον,

ὅπερ ἀπῆτει συστηματικὴν προσήλωσιν. Ὁ Ἰουστίνος δὲν ἦτο εἰδήμων περὶ τὰ χειροτέχνημα, ἀλλ' ἡ γαλήνιος φυσιο-γνωμία τῆς κυρίας Γερβοὰ ἐφόβισεν αὐτὸν μεγάλως τὸ ὅσοι ἀγαλματος ἠθὸς αὐτῆς προέδιδεν ἐπίσημόν τινα ἀπόφασιν.

Ἐν τούτοις, ἔσυρε τὸ καθῆμιστὰ του πλη-σίον τῆς Δινόρας, ἀπέτεινε αὐτῇ ἱκα-νάς ἐρατήσεως εἰς ἃς ἐκείνη ἀπήνησσε μετὰ πολλῶν ἐπιφυλάξεων καὶ μειδιῶσα, ἐνηθάρρυνθεῖς δὲ εἶτα ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ συλλαθῇ μετὰ τῶν χειρῶν του, τὴν χεῖρα τῆς μνηστῆς του, ἐκείνην ἧτις δὲν ἔκράτει τὴν βελόνην.

— Κύριε Δινιὼν! ἠκούσθη αἴφνης λέ-γουσα, δι' ἐπιβλητικῷ τόνου, ἡ κυρία Γερβοὰ.

— Κυρία! ἀνέκραξεν αὐτὸς ἀναπνῆδων, μὴ ἐγκαταλείπων ὁμως τὴν λείαν του.

— Πρὸ πολλοῦ, ἐσκαπτόμην νὰ σὰς κάμω μερικάς πρᾶτηρήσεις, ἀλλὰ ἐδί-σταξα ἄναγκάσωμαι ὁμως τώρα. . .

Ὁ Ἰουστίνος ἐμδρόντητος παρετήρη- τὴν μέλλουσαν πενθερὰν του, ὡς ἂν ἐβλε-πεν αὐτὴν διὰ πρώτην φοράν. Αὕτη ἐξη-κολούθησε, μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀξιοπροπετοῦ ἠθους.

— Ἡ πρὸς τὴν κόρην μου διαγωγή σας κατῶστη ἀνυπόφορος. Πολὺ καλὰ τὸ ἐνοῶ, ὅτι εἶνε μνηστῆ σας, τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ εὐρίσκεσθε πάντοτε εἰς τὸ πλάγι της καὶ νὰ συγχωρῆτε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας ἐλευθερίαν, αἱ ὅποια εἶνε ὁλοῦ διόλου ἀσυνήθεις μετὰ τῶν νέων, οἱ ὅποια πρόκειται νὰ νυμφευθῶν μετὰ πα-ρέλευσιν πολλοῦ χρόνου.

— Δὲν ἐνοῶ, διέκοψεν ὁ Δινιὼν δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς, ἀφίνων τὴν χεῖρα τῆς μνηστῆς του.

— Ἐξηγουμαι, λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου κύριε: φιλεῖτε πολὺ συχνὰ τὴν Δινόραν, σφίγγετε τὰ χέρια της καθὲ ὠραν καὶ στιγμῆν, στρυμώνεσθε πλησίον της, ὅσφ δὲν πρέπει. Ἐπὶ τέλους ὁμως μού φαί-νεται ὅτι εἶνε περιττόν καὶ νὰ σὰς λέγω αὐτὰ τὰ πράγματα. Τὰ ἐνοοεῖτε ἐπίσης καλᾶ, ὅπως ἐγώ.

Ἡ βολῆ ἦτο εὐστοχος: Πράγματι, ὁ Δινιὼν ἐγνώριζε καλλίστα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συμπεριφερόται οὕτω πρὸς τὴν μνηστῆν του. Ἡ ἐκπλήξις του ὅμως ὑ-πῆρξε βραχέα ὁ χαρακτήρ του δὲν ἐπέ-τρεπεν αὐτῷ νὰ ἀφίνη προσβαλλόμε-να τὰ κεκτημένα δικαιώματά του, προ-κειμένου ἰδίως περὶ τοῦ ἀτόμου του, ὅπερ ἐξετίμα ὑπερ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ.

— Ἐὰν τὰ ἐγνώριζατε τόσο καλά αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀγαπητῆ κυρία, δὲν βλέπω διατῆ τὰ ἠνειχεσθε μέχρι τῆς σῆ-μερον.

— Ἦτο σφάλμα μου, ὠμολόγησεν εἰ-λικρινῶς ἡ οἰκοδέσποινα.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ὑπερβάλλε πολὺ τὸ μέτρον τῆς κοησούντης τοῦ Ἰουστίνου. Οὐδέποτε εἶχον ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τῆς κυ-ρίας Γερβοὰ οὐδὲ τὴν παραμικροτέραν ἀ-ναγκυρίαν λάβους της. Ὁ Δινιὼν ἐμάν-τευσε ὅτι περὶ σοβαρῶν ἐπρόκειτο.

— Ἐξηγήθητε εἰλικρινῶς, εἶπεν. Ἐ-

χετε κάποιαν ἀφορμὴν. Εἰπέτε μου τὴν. — Ἡ ἀφορμὴ εἶνε ἡ ἔξις. Δὲν θὰ νυμ-φρευθῆτε πρὶν παρελθῆν ἐν ἔτος κατὰ τὸ διάστημα δὲ αὐτὸ, εἶνε ἀδύνατον ἡ κόρη μου νὰ εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς τὰ σχολία τὰ ὅποια προκαλεῖ ἡ ἀπερίσκεπτος δια-γωγὴ σας. . . .

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἰμῶτα μνηστευμένοι! ἀ-νέκραξεν ὁ δμοτυχῆς.

— Τότε, κύριε, σεβασθῆτε τὴν μνη-στήν σας! Λάβετε πρόνοιαν περὶ τῆς ὑ-πολήψεώς της, τὴν ὅποιαν ἐκθέτετε μετὰ τὴν μᾶλλον ἐγωιστικὴν ἀδιαφορίαν. Λυ-πούμαι διότι ἡ συνομιλία αὕτη γίνεται ἐνώπιον τῆς κόρης μου, ἀλλ' ἀφοῦ αὕτην βλέπετε ὁ ἐλαφρότης σας. . . .

— Δινόρα, διέκοψεν ὁ Ἰουστίνος, ἄλλο-φρονῶν, σὰς ἐλύθησα σὰς ἔκαμα ποτὲ τί-ποτε; Ἠξέουρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ περισσό-τερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου; σὰς βεβαίως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὲ ὀνομάσητε ἀδί-κως ἐγώστην καὶ ἐλαφρόν.

— Ἀδίκως! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Γερ-βοὰ. Κύριε, ἐλπίζω ὅτι σκοπεύετε νὰ δια-θέσητε τὴν κόρην μου ἐναντίον μου; Ἐνό-σω δὲν φέρει τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς της, οἱ ὅποιοι καὶ μόνοι εἶνε κριταὶ τῶν πράξεων της. Τῆς ἀπηγόρευσα νὰ ἐνηθάρρυνῃ τοῦ λοιποῦ τὴν ἀπρεπῆ διαγωγὴν σας, καὶ εἶμαι ἀρ-κετὰ βεβαία περὶ τῆς ἀνατροφῆς της, ὥστε νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ ὑπακούσῃ.

Ἐξηρητισμένος, ὁ Ἰουστίνος ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν βιαίως τὴν Δινόραν, ἧτις οὐδε-μίαν ἔδειξεν ἀντιστάσιν, καὶ ἔκράτει αὐ-τὴν μετὰ τῶν βραχιόνων του, προκλη-τικῶς παρατηρῶν τὴν κυρίαν Γερβοὰ.

— Δινόρα, ἔλα ἐδῶ, προσέταξεν ἡ μή-τηρ.

Ἡ νεανὶς ἠθέλησε νὰ ἀποσπασθῆ τῶν βραχιόνων τοῦ μνηστήρος της, οὔτος ὁ-μως τὴν ἠμποδίσσε.

— Δὲν ἤξεύρω τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Δινιὼν ἀνοίγεται μᾶζι μου φιλονεικίαν, δι' αἰτίας τὰς ὅποιας δὲν μαντεύω, ἡ Δινόρα ὁμως μὲ ἀγαπᾷ, ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ἐνοοῖ ὅτι θὰ μὲ ἀπῆλ-πιζε πρᾶττουσα ὅτι τὴν συμβουλεύε-τε. . . .

— Καλὰ! παρετήρησεν ἡ κυρία Γερβοὰ ἠρεμώτερον, δὲν δυσχεροστοῦμαι διότι λαμ-βάνω τὴν εὐκαιρίαν νὰ σὰς γνωρίσω πρὸ τοῦ γάμου. Συνήθως τὰ πράγματα αὐτὰ τὰ μανθάνομεν πολὺ ἄργα: σὰς μὲ ἀπο-καλύπτετε τὸν ἀληθινὸν σας χαρακτήρα ἀπὸ τοῦδε, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη δι' αὐτὸ. Δὲν ἤξεύρω τί θὰ εἰπῆ ὁ σύζυ-γός μου ὅταν μάθῃ τὴν διαγωγὴν σας, πολὺ ὁμως ἀμφιβαλλῶ ἂν θὰ θελήσῃ νὰ σὰς ἔχη γαμβρόν.

— Δινόρα, ἀνέκραξεν ὁ ἀπελπὶς ἐρα-τῆς, ὁμιλήσατε λοιπὸν, εἰπέτε εἰς τὴν μη-τέρα σας ὅτι ἀγαπῶμεθα, ὅτι μὲ φονεῖτε, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ὅσα δίκαια. . .

— Ἐχόμεν καὶ ὕβρεις τώρα; διέκοψεν ἡ Εὐλαλία διὰ θριαμβευτικῶ ἠθους.

Ἡ Δινόρα ἤρπασε κλαίονσα, καὶ ὅπως ἐξαγάγη πὸ μανδύλιόν της ἐκ τοῦ θαλα-

κίου αὐτῆς, ἀπῆλλαγγ τῶν βραχιόνων τοῦ Δινιὼν, μὴ ἐπαρθεῖσθαι φυσικῶς.

— Δινόρα, ἀρπᾶσε μὰς μόνους, εἶπεν ἡ κυρία Γερβοὰ.

Ἡ ἀφελῆς ἐξηφανίσθη παράυτα, καὶ ὁ Δινιὼν εὐρέθη μόνος μετὰ τῆς ἀδυσωπῆ-τος αὐτοῦ ἀντιπάλου!

— Δὲν θέλω νὰ χαρακτηρίσω τὴν δια-γωγὴν σας, κύριε, τῷ εἶπεν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἀποφασίζει περὶ τοῦ πρακτεῶ οὐ ἀρχηγός της οικογενείας. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ σύζυγός μου θὰ ἐπιστρέψῃ ἄργα, εἰμ-παρῆτε νὰ φύγετε.

Ὁ Ἰουστίνος ἐλαθε τὸν πῖλόν του.

— Κυρία, εἶπε, διὰ νὰ μὴ γίνω ἀξιὸς τῶν ἐπιπλήξεων σας, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς ὑπακούσω, ἀλλὰ σὰς βεβαίως ὅτι δὲν ἐνοῶ οὐδὲ μίαν τὴν φιλονεικίαν τὴν ὅποιαν προεκαλέσατε σὰς καθιστῶ ὅμως ἐπεύθυνον διὰ πάσαν συνέπειαν.

Μετὰ τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ἐξῆλθε λιαν ἀξιοπροπετῶς: ἀπᾶ ὁμοῦ εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐξογου-μένην μέχρι διαρρήξεως, καὶ στήριξιμο-νός ἐπὶ τινος τοίχου, προσήλασε τοὺς ὀ-φθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῷ ἐφαινετο ὅτι αἱ ἐλπίδες του, ἡ ζωὴ του, συμπα-ρῶσόντο ἐν παγκοσμίῳ τινὶ καταστρέ-φῃ μετὰ τῆς Δινόρας αὐτῆς, ἧτις ἀπῆ-θυνε αὐτῷ τὸ τελευταῖον βλέμμα τῶν τροφερῶν καὶ ἀγνῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ὡ Δινόρα! εἶπε πικρῶς, ποίως λυ-πᾶς ὑποφέρω ἐξ αἰτίας σας!

Συγκρατῶν, ἐν τούτοις τὰ δάκρυα ἀ-τινα ἐπλημμύρουν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἠ-δυνήθη νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ οἰκηματός του.

Ἐκ ποίων μηδαιμίων γεγονότων ἐξαρ-τάται πολλάκις ἡ εὐτυχία μὰς! Ἄν ὁ Δινιὼν εἶχε τὸν ηρωϊσμόν νὰ ἀναμῆν τὸν κ. Γερβοὰ, πρὸ τῆς θύρας του, ἴσως τὰ πάντα ἔλυοντο κατ' εὐχὴν αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν.

Ὁ ὑπαλλήλος τῶν ὑδραγωγείων, ἐξε-τίμα ὑπερβαλλόντως τὰς ὑποδείξεις ἅς ἐδίδεν. Ἐξηγήσεις θὰ ἐδίδοντο ἀφευκτικῶς. Ἡ Εὐλαλία δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ δικαιολο-γήσῃ τὴν ἐπιθεσίαν της καὶ ἡ Δινόρα, ἐπαναπροσμένη εἰς τὰς ἀγαλάς τοῦ εὐ-τυχούς μνηστήρος της, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως αὐτὸς ἀσπάζηται αὐτὴν ἡττον συχνῶς, ἀ-κουσίως θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ὅπου μένουσιν ἀποτετυρωμένα περισσότερα ἶχνη χοιροειδῶν σκινδάλων, ἢ μεταξίνων ὑποδηματίων.

Ὅτε ὁ κ. Γερβοὰ ἔφρασε πρὸ τῆς θύ-ρας τῆς οἰκίας του ἦχε μεσονυκτικῶν εἰς πάντα τὰ δημοσὰ ὠρολόγια.

Ὁ ἀγαθὸς ἀστός εἰσῆλθεν εἰς τὸ δω-μάτιόν του ἀρροποδῆται, ὅπως μὴ ἐλυ-πήσῃ οὐδένα. Ἐξελθὼν ὁμως μεγάλως βλέπων ἐν αὐτῷ τὴν σύζυγόν του, ὁθιαν, ἐνδεδυμένην ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν.

[Ἐστῆται συνέχεται]

§ 19. *Περσυντελικός η υπερσυντελικός.

Ότι και παλαιότεροι ημών εξέφερον το περι ού ο λόγος ονομα προπαροξυτόνως γίνεται φανερόν εκ της παρατήρησως του Χρυσόβεργη αποφανομένου εν τω περι Δημιουργίας Λέξεων βιβλίω σελ. 42 «ώς προς τόν τονισμόν δε λαμβάνουσιν οι λέγοντες υπερσυντελικός».

Ανθρωποι τινες αίσχως ημάς εκάστοτε κακολογούντες και πάν τι πλάττοντες προς εξερτελισμόν ης ποιούμεθα διδασκαλίας, επιθυμούντες να διακωμωδήσωσιν ημάς ως λίαν περι τας καινοτομίας επισημένους και τα πάντα κινούντας έγραψαν πρό έτών εν τινι έφημερίδι ότι έγνωμάτευσκαμεν η εξεπισάσαμεν να λέγηται υπερσυντελικός αντί του υπερσυντελικός και συσχετικός αντί του συσχετικός και ταγματάρχος αντί του ταγματάρχης. Είπε μόν αληθές ότι ηξιώσαμεν αποδοχής την προπαροξυτόνον έφοράν υπερσυντελικός, άλλ' ουδέποτε ούτ' έγράφσαμεν ούτ' είπομεν συσχετικός παντελώς δ' αδύνατον ημίν ήτο ν' αποδοκιμάσωμεν ως ανάρμοστον τή καθ' ημάς γλώσση τόν τύπον ταγματάρχης. Αλλά δέν είνε καιρός νύν να εξελέξωμεν τα πλάσμασμα των σπερμολόγων ουδέ να καταδείξωμεν την εύθειαν των ισχυριζόμενων ότι κατά τό υπερσυντελικός αναγκαιώς έχει να λέγηται και παρατάκτικος.

Εν τή υπό του Παπασιλιώτου διασκευασθείσα Γραμματικη του Γενναδίου κείται σελ. 113 «Τα εις κός επιθετα, εαν παράγωγα εκ συνθέτων ρημάτων, είνε τρικατάλληλα οξυτόνα οίον, έγκλιτικός, ή όν (έγκλιω) εκτός αν ήνε σύνθετα εξ άλλων εις κός ληγόντων επιθέτων οίον, ψευδάττικος, υπερσυντελικός». Πρβ. και σελ. 215 «Αλλ' ημείς επήρησαμεν τόν συνήθη τονισμόν του υπερσυντελικού, ει και αντιρρως εις τόν κανόνα».

Λέγει δέ και ο Θρασανίδης εν ή έπιλοπόνησε Γραμματικη σελ. 68 «Τα εις κός παράγωγα συντιθέμενα γίνονται ένιστε δικατάλληλα, οίον: δ' και ή υπερσυντελικός (υπερ συντελικός-κή-κόν), δ' και ή μισοπέρικος (μισά πέρικος-κη-κόν), δ' και ή ψευδάττικος (ψευδής-Αττικός-κή-κός)» και σελ. 87 «Του οξυτόνου: υπερσυντελικός ορθότερον είνε το προπαροξυτόνον: υπερσυντελικός».

Σημειώτέον δ' ότι τα υπό του Θρασανίδου γεγραμμένα ελήθησαν εκ Γερμανικών βιβλίων.

Krüger Griech. Sprache Erst. Theil S. 65 (1848) «Die Adjectiva au κός sind, auch wenn sie von compositen herkommen, dreier Endungen und Oxytona: έγκλιτικός, ausser wenn sie von einfachen Adjectiven auf κός zusammengesetzt sind: ψευδάττικος, υπερσυντελικός».

Kühner Schulgramm. d. Griech. Spr. S. 74 (1851) «Die mit Adjektiven auf κός zusammengesetzten Adjektive, welche Proparoxytona werden, als: δ' ή ψευδάττικος-δ' ή μισοπέρικος».

Αλλά την λέξιν μισοπέρικος ημείς αγνοούμεν. Παρ' Ησυχίω φέρεται «Μεσοπερσικά: υποδήματα γυναικεία» και παρά Πολυδεύκει· Ζ', 94 «μιοπερσικά, φιτακίδες, Σελουκίδες».

Εν τω περι Συντάξεως Απυλωνίου του Αλεξανδρείας σελ. 70 αρχινώσκειται «Και προφανώς εκ του τοιούτου δεικνυται ως άπαντα τα προστατικά έχουσιν ήχει την του μέλλοντος διαθεσιν προστασόμενα η εις παρατάκην διαθεσιν η εις υπερσυντελικήν». Αλλ' ή ορθή γραφή αναντιτελικώς είνε συντελικήν.

Εκτενώς περι του προκειμένου ονοματος θα διαλάβωμεν έτέρωθι. Θα εξέτάσωμεν δ' εν τω οικείω τόπω και τό αυτοτραγικός και τό ανταρτικός και άλλα πολλά. Θ' αξιώσωμεν δέ λόγου και τό υφαλικός η, υπέρ κάλλιον, υφαλικός.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ο διευθυντής της «Εφημερίδος» κ. Δημήτριος Α. Κορομηλάς ανέγει ενώπιον ομάδος νέων περι την φιλολογίαν ασχολουμένων νέον αυτού δράμα «Την κρίσιν του Βοκχώριδος» υπό πάντων θεωρηθέν ως εν των άριστων έργων του.

Η υπόθεσις του παραδόξου και πολυπλόκου τούτου δράματος έχει ως εξής:

Ο Χάλυψ, πλούσιος άρχων εκ Φοινίκης έρχεται ως προσευτής του βασιλέως Έρωκος προς τόν Φαραώ της Αιγύπτου Βοκχώριν, άλλ' ενφ' αναπλέει τόν Νείλον ναυαγεί εν τινι προαστείω της Μέμφιδος, όπου τελεείται πανήγυρις. Έκει βλέπει τό πρώτον τήν Θωνίδα, την περιώνυμον έταίραν και τοσοϋτον έράται της γυναικός ώστε είνε έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα χάριν αυτής. Η Θωνίς όμως είνε ιδιότροπος γυνή, και μολονότι ο Χάλυψ είνε άρτιος ουδεμίαν εμπνέει εις αυτήν συμπάθειαν, αγαπά δέ τόν Σαραπάν, άνθρωπον μετλήλικα υδόν και δυσειδή, επί πάλσι δέ φαύλον. Μήτην κρούει την θύραν αυτής εις Μέμφιν, ή Θωνίς δέν έννοει να επιτρέψη αυτόν τήν εισοδον. Απελπισθείς ο Χάλυψ να εισέλθη δια της θύρας εισπηδάζει τής θυρίδος εις τό μέγαρον της Θωνίδος, καθ' ήν στιγμήν αυτή είνε έτοιμή να μεταβή εις πανήγυριν μετά της φίλης αυτής Ψαμάθης, άλλ' ουδέν και τότε κατορθούσθι, διότι ή Θωνίς μένει ακαμπτος χλευάζει δέ τούτον διαρκώς.

Εις άπόγνωσιν περιεσθών ο Χάλυψ, απέλειε τήν Θωνίδα ότι θ' αυτοκτονήσθι και ενώπιόν της: εαν' εξακούσθθι ν' άρνεύται τόν έρωτά της, και ή Θωνίς πλήρης εірώνειας καταλιμπάνει αυτόν μόνον όπως έκτελέσθι τό σχέδιόν του.

Ο Χάλυψ ζητεί να εύρη τόν λόγον της προς αυτόν άποστρέφης της Θωνίδος

και μίαν έχει επιθυμίαν να γνωρίσθι τόν Σαραπάν, όστις είνε αυτόν ευτυχέστερος. Όταν δέ βλέπθι τούτον εις τοιαύτην περιέρχεται μανίαν, ώστε άρπάζει εκ της εστίας πυρσούς ίνα πυρπολήσθι τόν οικον, εν φ' ύπάρχει ή ασπλαγγχος γυνή, ήτις τοσοϋτον περιφρονεί αυτόν. Θ' αποθάνη μη δυνάμενος ν' ανεχθθι τήν ύβριν, άλλ' μετ' αυτού θ' αποθάνωσι και πάντες οι εν τω οικω. Ο Σαραπάς υπό τοιοϋτου καταλαμβάνεται τρόμου ώστε τρέπεται εις φυγήν άμέσως, ή δέ Θωνίς βλέπουσα ότι κινδυνεύει υπόσχεται μόν αυτόν να τόν άγαπήσθι άλλ' υπό τόν όρον να φέρη αυτή ήσόν κέκρηται πλούτου.

Ο Χάλυψ τόν πλούτον αυτού έχει εν Φοινίκη και απαιτείται πολυς χρόνος μέγχοις ότου μετακομίσθι αυτόν. Δέν εξέτάζει τούτο ή Θωνίς και δέν θα τήν επανίδη πλέον εαν δέν έλθθι προς αυτήν κομιστής των θησαυρών. Ο Χάλυψ τοσοϋτον έμμανώς έράται ώστε ναυλοϋται τυρρηνα πλοία και εξαποστέλλει ταϋτα εις Σιδώνα.

Τα πλοία επανέρχονται μετά τινα καιρόν κομίζοντα τόν θησαυρόν του πλουσίου Φοινίκου και οι μεμφίται συναθούνται περι τόν όρομν ίνα ίδωσι πέντε πλοία κατάφορτα χρυσού. Η Θωνίς εις περιχαρής διότι όλος αυτός ο χρυσός μετ' ολίγον θ' ανήκθι εις αυτήν. Επανέρχονται δέ τα πλοία εις κατάλληλον καιρόν διότι την προτεραίαν εξέτάσασα τό ταμείον αυτής εύρεν ότι δέκα μόνον οβολούς είχε πλέον ως όλην περιουσίαν μετά τήν έπελθούσαν του Νείλου πλήμμυραν, ήτις παρήσυρε τό μέγαρόν αυτής και μετά τήν κλοπήν, ήν ύπέστη ένεκα της κακοηθείας του έπιστάτου αυτής.

Ο Σαραπάς, άφ' ής ήμέρας ο Χάλυψ έζητησε να πυρπολήσθι τό μέγαρον της Θωνίδος έφυγε και ουδεμίαν ύπάρχει περι αυτού ειδήσεις: αίφνης ενφ' καθήται εν τω πανδοχείω ή Θωνίς μετά της Ψαμάθης προσέρχεται ρακένδυτός τις επαίτης ζητών οστούν: είνε ο Σαραπάς. Αθλιος και έλεινός, οίχτον εμπνέων. Η Θωνίς χαιρεί ότι άνευρισκει τόν Σαραπάν, ουχι όπως τόν καταστήσθι και πάλιν έραστήν, άλλ' όπως παραδώσθι αυτόν τα ταμείον αυτής άφου μετ' ολίγον θα λάβθι τόν θησαυρόν του Χάλυβος.

Επι τούτοις ο Χάλυψ συναντώμενος μετά της Θωνίδος δεικνυσιν μεγάλην προς αυτήν ψυχρότητα: ή Θωνίς έκπληττεται κατ' αρχάς, εταν δέ έρωτθι τόν Χαλυθα πόθεν προέρχεται ή ψυχρότης αυτή, ο Χάλυψ άτάραχος και φαίδριός λέγει, ότι μέχρι της χθες ήγάπα έμμανώς αυτήν, άλλ' ότι τήν ειδέν εν άνείρω άνήκουσαν αυτόν και κατ' ακολουθίαν ουδένα πλέον πόθειν προς αυτήν αισθάνεται.

Εις τό άκουσμα τούτο μένει εμβρόντητος ή Θωνίς: πάσαι αι έλπίδες αυτής σβέννυνται και ενφ' εξ' ενός ουδέν έχει κέρδος, εξ' έτέρου βλέπει ότι ο άνθρωπος όστις τοσοϋτον έπασχεν ένεκα αυτής, έθεραπεύθι έντελώς και δια τρόπον πρωτοφανούς: άλλ' άφου τό πράγμα έχει αύτώς, διατί να μη λάβθι: αυτή δ' τι είνε

πρέπον να λάβθι και επί τή συμβουλή της Ψαμάθης έγκαλεί τόν Χαλυθα ενώπιον του Βοκχώρεως.

Ο Βοκχώρις άκούει ευμένως και της Θωνίδος έγκαλοΰσης και του Χαλυβος άπολογουμένου: εϊτα συμβουλευόμενος και τόν Θεόν. Φθα λέγει ότι ο Χάλυψ είνε όφειλέτης της Θωνίδος. Ο Χάλυψ δέν δυναταί να πιστεύσθι, τι ήκουσεν: ενφ' ή Θωνίς εν άγαλλιάσει διασπείρει άπειδίως τόν χρυσόν, δν μέλλει να λάβθι μετά τήν κύρωσιν της άποφάσεως του Βοκχώρεως υπό του θεου Κνάφ. Αγοράζει επαύσεις επί πιστώσει και ύπόσχεται πλούσια δώρα. Ο Βοκχώρις διατάσσει να κενώσωσι τούς σάκκους του χρυσού, προσκαλεί την Θωνίδα να ιδθι τόν θησαυρόν, ν' άκούσθι τόν ήχον του χρυσού, να φαύσθι τα νομίσματα και λαμβάνει τοιοϋτοτρόπως ή Θωνίς τήν οφειλουμένην αυτή πληρωμήν, όλος ιδανικη, άλλ' ανάλογον προς τήν ιδανικήν οφειλήν του θθη περιχαρούς και πάλιν πλουσίου Χάλυβος.

Η υπόθεσις ελήθη εκ του εξής άπλουστάτου χωρίου του Πλουτάρχου.

«Επει τις έρών εν Αιγύπτω της έταίρας Θωνίδος ήτερο συχνόν χρυσόν, εϊτα κατά τούς ύπνους δόξας αυτή συγγενέσας της επιθυμίας επαύσατο, δίκην έλαχεν ή Θωνίς αύτω του μισθώματος. Ακούσας δέ τόν λόγον ο Βοκχώρις έκέλευσε τόν άνθρωπον όσον ήτηθη χρυσόν ήριθμημένον εν τω άγγείω διαφέρειν δευρο κάκεισε τή χειρί, τήν δέ έταίραν έχεσθαι της σκιάς, ως τήν δόξαν της αληθείας σκιάς ούσαν.—Πλουτάρχ. εν βίω Δημητρίου. τόμ. Δ' σ. 318. έκδ. Teubner.

Τρία βιβλία διαφόρου φύσεως, άλλ' εξ ίσου μεγάλης σημασίας και αξίας, παρεδόθησαν κατ' αυτάς εις τήν μελέτην και έκτίμησιν της φιλομαθούς κοινωνικής μερίδος. Το «περι του κοιλιακού τύπου εν Αθήναις» του κ. Γεωργίου Χ. Βάφα, τό φιλοσοφικόν «περι θεωρίας της γνώσεως» του κ. Μαργάρτου Έυαγγελίδου και τό «περι δικαστικής αναδιοργάνωσης εν Ελλάδι» του κ. Γεωργίου Ν. Φιλαρέτου.

Εν τω δημοσιυθέντι πρώτω τεύχει της περι κοιλιακού τύπου πραγματείας περιέχεται εν πρώτω μέρει ή ιστορία του κοιλιακού τύπου εν Ευρώπη, εϊτα ή ιστορία του κοιλιακού τύπου εν Αθήναις από των άρχων του παρόντος αιώνος μέχρι του 1859, ή ιστορία αυτού από του 1859 μέχρι του 1881, ή ιστορία της επιδημίας του 1881 και ή κατάστασις της πόλεως από του 1881 μέχρι του 1885. Εν δε τω δευτέρω μέρει, μη παριουμένη εν τω παρόντι τεύχει, ύπάρχει ή αιτία της νόσου και δη εν τμήματι Α' οι κλιματικοί λόγοι.

Γράφονται τα όλίγα ταϋτα περι του σπουδαιοτάτου συγγράμματος του κ. Βάφα άπεσπαραθημέν να χαράζωμεν και επαινούς τινάς δικαιολόγους, και τότε είδομεν κατά πόσον ο τύπος κατήνησεν άσημάντους και τας υπερβολικατάτας έκφρασεις: Ως εκ τούτου ουδέν προσθέτομεν, γνωστής ούσης της επίζηλου, αν μη

μοναδικής, θέσεως, ήν εν τή επιστήμη ο ιατρος κύριος Βάφας κέκτηται.

Η ιστορία της θεωρίας της γνώσεως (τεύχος Α') είνε ή επί ύψησιας διατριβή του διδάκτορος της φιλοσοφίας κ. Μαργάρτου Έυαγγελίδου, περι του όποιου και των σπουδών του έγράφαμεν άλλοτε εν τή «Εβδομαδι», ήτις νύτυχως να καταχωρήσθι και προϊόντα του καλάμου του. Έν τω πρόλωγφ περιέχονται τα περι δογματικής και κριτικής διανοήσεως, περι του χαρακτήρος αυτών, και τα περι της πορείας της θεωρίας της γνώσεως εν τή πρό του Σωκράτους φιλοσοφία. Έν δε τω πρώτω μέρει της δογματικής περιόδου της διανοήσεως περιέχεται, ή θεωρία της γνώσεως εν τή πρό του Σωκράτους φιλοσοφία (Σχολή των άρχαίων Ιώνων, Έλεατική σχολή, Πυθαγόρειοι, Αλκμαίων, Ηράκλειτος, Έμπεδοκλής, Ατομικοί, Αναξαγόρας, Διογένης ο Απολλωνιάτης, Σοφισται, Πρωταγόρας, Γοργίας, Εϋθύδημος). Ελπίζομεν να μεταδώσωμεν εις τούς αναγνώστας της «Εβδομαδος» άναλυσιν του εν λόγω έργου, εταν εύρεθθι ο κατάλληλος να τό κρίνη και τό πράγματον θεάμα. Τούτου έπονται ο Μεσημβρινός Έλέγας, σκελετός υπερβαίνων τό μέγεθος και των μεγαλειτέρων μαμμοϋθ και μαστοδόντων: ή Μεγάλερος Έλελαρος, ής τα κέρατα σχηματίζουσιν ήμισυ κλον δύο μέτρων διαμέτρου. Το Παλατοθήριον είδος κροσσισαίου ρινοκέρωτος, ου ο σκελετός διατηρείται έντός υπερμεγέθους όγκοϋθου κτλ.

Τό δε περι της δικαστικής αναδιοργάνωσης εν Ελλάδι σύγγραμμα του τέως—βεβαίως δέ και προσεχώς — βουλευτου Βόλου κ. Γ. Ν. Φιλαρέτου είνε ή μόνη περι των δικαστικών ημών πραγματων εμβριθής μελέτη άπορροϋσα εκ βαθείας του πράγματος γνώσεως και εκ της εύθείας και άμερολήπτου κρίσεως, ήτις χαρακτηρίζει τόν κ. Φιλαρέτον.

Εν τω εν λόγω συγγράμματι μετά τόν πρόλογον τήν εισαγωγήν και την βιβλιογραφίαν ο συγγραφεύς όμιλει συνοπτικώς περι του παρελθόντος (Τουρκοκρατία, επανάστασις, Όθων, σύνταγμα του 1844) περι του συντάγματος του 1864, περι δικαστηρίων, περι δικαστικών προσώπων, περι ισοβιότητος των δικαστών, περι του φόρου του χαρτοσήμου και του προϋπολογισμού του ύπουργείου της δικαιοσύνης κ. λ. μετά τόν επίλογον δέ — αξιον επισημαίνης αναγνώσεως — εν παραρτήματι όμιλει περι των εν τή βουλή άγορεύσεων του των προτάσεων και έπερωτήσεων ως και περι των υπ' αυτού υποβληθέντων νομοσχεδίων.

Πλεστοι καθ' έκάστην βελτιώσις εις την καθ' ημάς βιβλιομεποιαν οφείλονται όμολογουμένως εις τήν ανεξάντλητον επείνοιαν, του επιχειρηματίου βιβλιοπώλου κ. Αρίστη Κωνστακινίδου. Τελευταίον υπό τόν τίτλον «βιβλιοθήκη των καλών παιδιών» εζήθηον των καταστημάτων «ο Κοραής» διάφορα παιδικά αναγνώσματα, υπό την έπιγραφήν «Τό χρυσό», «ή Γενοβέφα», «ο Γιαννάκης», «ο Ριούλλιερ παρά τοίς γίγασιν», «ο Ριούλλιερ παρά τοίς νάνοις», «οί τρεις αδελφοί», κλπ. κλπ. τετυπωμένα ευρωπαϊκάτάτα, επί εξαίρετου χάρτου και δια φιλοκαλου τύπου, με επιτυχείς χρωματιστάς εϊκόνας, με έξωφυλλον άριστον, έκαστον των όποιων περιέχει τερπνόν και

διδασκικώτατον δια τα παιδιά αναγνώσμα, άν τήν προσοχήν και τόν προς τήν ανάργων ζήλον έφελκύει τό επαγωγόν της καλλιτεχνικής εργασίας. Τοιαϋτα παιδικά έγγχειρίδια εϊσι συνηθέστατα εν Ευρώπη, πρώτην δέ φοράν εισάγονται προς χρθσιν και παρ' ημίν, αναγκαιότατα δια τα μικρά παιδιά, εύθηνοτάτα δε παραδόντως, διότι έκαστον τιμάται αντί μόνον ενός φράγμου, καιτοι πολυτελώς δεδεδεμένον. Συνιστάμεν τα κάλλιστα ταϋτα βιβλία εις πσαν οικογένειαν ως χρησιμώτατα και καταλληλότατα αναγνώσματα των παιδιων.

Επί παρουσία πολλού πλήθους έγένετο εν τω εν Παρισίους φυσιολογικφ μουσειφ τα έγκαίνια της τελευτατον καταρτισθείσης εν αύτφ αιθούσης της παλαιουτολογίας. Ο πρώτος σκελετός, ο παρυσιαζόμενος εις τόν εισερχόμενον εν τή αιθούση ταύτη, είνε τό Μεγαθήριον του Κυβιέρου, τό υπερμεγέθες προκατακλυσιμαίον ζφον ου τά ζυγοματικά οστά και οι πρισματικοί οδόντες, ως και ή όλη άλλη κολοσσιαία κατασκευη άποτελοϋσαι περιγώτατον θεάμα. Τούτου έπονται ο Μεσημβρινός Έλέγας, σκελετός υπερβαίνων τό μέγεθος και των μεγαλειτέρων μαμμοϋθ και μαστοδόντων: ή Μεγάλερος Έλελαρος, ής τα κέρατα σχηματίζουσιν ήμισυ κλον δύο μέτρων διαμέτρου. Το Παλατοθήριον είδος κροσσισαίου ρινοκέρωτος, ου ο σκελετός διατηρείται έντός υπερμεγέθους όγκοϋθου κτλ.

Τα έγκαίνια της εν Αμβέρσθ του Βελγίου διοργανουμένης διεθνούς έκθέσεως άνορθώθησαν δια τήν 2 (ν.) προσεχούσ Μαΐου. Τήν εισοδον του μεγάρου της έκθέσεως, ήτις προμηνύεται σπουδαιοτάτου ενδιαφέροντος δια τήν ποιικιλίαν και τό πλήθος των άποσταλέντων έκθεμάτων, άποτελεί μεγαλοπρεπές περίστυλον, έφ' ου χρυσούς γραμμάσιον υπήρχε ή έπιγραφή: Τοίς πάνιν ή πόλις της Αμβέρσθς. Κατά τα έγκαίνια θέλει παρασθθι και ο βασιλεύς του Βελγίου: προς εύχρηθ δέ μετάβασιν των επιθυμούντων να παρασθωσιν εις αύτά, θέλουσιν αναχωρή κατά τας παραμονάς της ενάρξεως και μετέπειτα καθ' όλην τήν διάρκειαν της έκθέσεως εκ Βρυξελλών ειδικαι άμαξοστοιχίαί.

Καθ' άγγέλλεται εκ Λονδίνου, ή αύτόθι διαμένουσα πρηνή αυτοκρατειρα της Γαλλίας Εύγενία, σύζυγος του Ναπολέοντος Γ', άκοιτε εν έκδώσει τός τόνον τας ίδιās αυτής αναμνήσεις, υπό τόν τίτλον: Απομνημονεύματα μίας αυτοκρατειρας.

Οι εν Ευρώπη έγκατεστημένοι άμερικανόι προπαρσκευάζουσι, δια τό προσεχές έτος, εν Λονδίνω, έκθεσιν διαφόρων βιομηχανικών και φυσικών προϊόντων της πατρίδος αυτών. Επ'ι τούτφ δ' εζέδωκαν ήδη και άγγελίαν, εν ή άπαντώσιν πλείστοι ενδιαφερόσασι λεπτομέρειαι. Ούτως οι επισκέπται της διοργανουμένης έκθέσεως θα εισέρχωνται εις αύτήν δι' εισοδου

παριστώσης, εν μικρῳ, τὸν λιμένα τῆς Νέας Υόρκης, μετὰ τοῦ κολοσσαίου ἀγάλματος τοῦ Βαρθόλδης, τοῦ παριστῶτος τὴν Ἐλευθερίαν φωτίζουσαν τὸν κόσμον, ὅπερ ἐσχάτως ἐστῆθη ἐν αὐτῷ. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς ἐκθέσεως θὰ εἴναι ἐκτεθειμέναι, ἐκτὸς ἀπόψεως τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν ἐνδιαφεροτέρων προϊόντων αὐτῶν, δείγματα τῶν τελευταίων ἐν Ἀμερικῇ γενομένων σιδηροδρομικῶν, μηχανικῶν, ἤλεκτρικῶν κτλ. ἀνακαλύψεων.

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἀγγελίαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως ταύτης, θέλουσι μεταβῆ εἰς Λονδίον διάφορα ἀμερικανικά τοματεία, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὸ ὀνομαστόν τάγμα τῶν «ἐβελοντῶν» μετὰ τῆς μουσικῆς αὐτοῦ. Περὶ τοῦ τάγματος τούτου ὁμιλοῦν τὸ ἐν λόγῳ δημοσίωμα, παρέχει συγχρόνως περιεργον ὑπόμνημα περὶ τῆς στρατιωτικῆς διοργανώσεως τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἰδίως δὲ περὶ μεγαλοπρεπεστάτου τινος στρατῶνος, ἀνακτόρου μᾶλλον, ὑπάρχοντος ἐν Νέῳ Υόρκῃ. ὁ στρατῶν οὗτος κατέχει ἄρα 120,000 τετραγωνικῶν μέτρων, ἐδαφνήθησαν δὲ πρὸς κατασκευὴν του περὶ τὰ 3,000,000 φρ. Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτοῦ ὑπάρχει μεγίστη αἰθουσα ἀσκήσεων, δωμάτιον δι' ἕκαστον λόγον τοῦ κατοικοῦντος ἐν αὐτῷ 7ου συντάγματος, ἕτερον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν νεοσυλλέκτων, βιβλιοθήκη, ἀναγνωστήριον, αἰθουσα γυμναστικῆς, πινακοθήκη, ὄπλοστάσιον κτλ. Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ ὅλου κτιρίου εἴνε πολυτελεστάτη, πρὸς διακόσμησιν δὲ μίας μόνης τῶν αἰθουσῶν του ἐδαφνήθησαν 180,000 φράγκων. Δὲν ἐλλείπουσι δὲ ἀπ' αὐτοῦ οὐτε αἰθουσαι χορῶν, συναυλιῶν καὶ τῶν τοιούτων, δυνάμεναι νὰ περιλάβωσι χιλιάδας ἀτόμων.

Τὸ βελγικὸν ὑπουργεῖον θέλει καθυποβάλῃ προσεχῶς, πρὸς ψήφισιν, ἐνώπιον τῆς βουλῆς νομοσχέδιον περὶ προστασίας τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἰδιοκτησίας. Τὸ νομοσχέδιον τούτου θεωρεῖ ὡς ἐκλιπὸν τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ συγγραφέως μετὰ 50 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

[Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ Πρωταπριλιά, εἴνε ὀβλιος ἀναχρονισμός. Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀληθείας. Τὸ βάπτισμα τοῦ βάλαντος. Μήτρα καὶ σταθμά. Οἱ ἰαγυγλαματῆται. Δούλος σας! Ἡ κυρία εἰς τὸν περίπατον καὶ ἡ πρόδοσις τῆς βιομηχανίας. Παλαιὰ Γραφεὶ, διὰβολός, Παράσχος, γυνή! ἠμελωδία Ὀδοσιώσ; καὶ Σεινοκράτης. Ὁ Ἄπιστος Θωμάς].

Ὅτε, κατ' ἀρχαίας ἡμέρας, οἱ ἀνθρώποι ἔζων ἐν τῇ ἀπλότητι καὶ τῇ εὐκρινοίᾳ, ἀπεφάσαν, φαίνεσθαι, πρὸς μείζονα ἔξαρσιν τῶν φαινοῶν χρωμάτων τῆς ἀληθείας, νὰ σώρωσι καὶ μίαν μελανὴν γραμμὴν, καὶ μεταχειρίζονται ἀπᾶς τοῦ ἔτους καὶ ἐν ἀναγκαίῳ κανόνι οὐχὶ τὴν γυναικαὶ τοῦ Σκοινοῦδος — ἀλλὰ τὸ ψεῦδος!

Ἐκτοτε δὲ, καθιερώθη ἡ πρωταπριλιά, καὶ κατ' αὐτὴν οἱ ἀνθρώποι, φέρον-

τες τὸ διπλοῦν προσωπεῖον τοῦ Ἰαννοῦ, ἡπάτων, ἐψεύδοντο πρὸς ἀλλήλους.

Ἄλλὰ κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν, καθ' ἃς τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη ἀναγράφονται ὡς ἐθυμοτυπικοί κανόνες, εἰς τὸν κόδικα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὅτε εἴνε ἀνάγκη ὄρκου, ἕνα ὑποκοιθῆ τις, ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὁ θεσμός τῆς Πρωταπριλιάς εἴνε ἀντικρυς ἀναχρονισμός!

Προτεινομεν λοιπόν, ν' ἀντιστραφῶσιν οἱ ὄροι. Ἀφοῦ καθ' ἄσας τὰς ἡμέρας τὸ ψεῦδος εἴνε ἐν χρήσει, νὰ ὀρισθῇ καὶ μία τοῦλάχιστον ἡμέρα τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ὁποίαν, χάριν διασκεδάσεως, οἱ ἀνθρώποι νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν. Βεβαιούμεν δὲ, ὅτι τὸσον παράδοξος θὰ φαῖν ὁ κόσμος κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην τῆς ἀληθείας, ὥστε οὐδεμίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἔχη νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ἔτος, τὸσφ εὐάρεστον, τὸσφ διασκεδάστικὴν!

Διακροῦμεν κατ' ἐπαγγέλματα τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐξετάζομεν πῶς θὰ μᾶς φανῶσι τότε. Τὰ ὕδατα θὰ πληθυνθῶσι, διότι οἱ γαλακτοπῶλαι θὰ διέρχωνται πρὸ τῶν κρηνῶν, χωρὶς νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς ψυχρολουσίαν τὸ ἐμπόρεμα τῶν. Τὰ σταθμά θὰ βαρύνωσι τὰ μέτρα θὰ ἐπεκταθῶσι οἱ δὲ πηχῆς, θὰ γίνωσιν ὑψηλότεροι καὶ θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἀρχικὴν κατὰστασιν, ἢν μετέβαλον αἱ προκρουστικαὶ διαθέσεις τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν παντοπωλῶν. Οἱ δικασταὶ, δὲν θὰ παρερμηνεύωσι τοὺς νόμους. Οἱ δικηγόροι θὰ σφραγίσωσι τὰ στόματα καὶ οἱ ἰατροὶ θὰ σημειωματῶσι τὰ ὄργανα. Οἱ ὑποψήφιοι βουλεύεται, θὰ λιθοβολῶσιν. Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι, θὰ παραδώσωσι μόνον ὅσα γνωρίζουσιν. Οἱ δημοσιογράφοι, θὰ τρίβωσι τὰς χεῖρας ἀμηχανοῦντες. Οἱ χρηματισταὶ, θὰ ἀποθάνωσιν ἐξ ἀσφυξίας καὶ οἱ ἀστυνομοί, θ' ἀπολυθῶσιν ἀπαντες τῆς ὑπηρεσίας.

Ἐν γένει, δὲ, οἱ μὲν ἄνδρες, θὰ καταγῆσωσι τὰς ἐκφράσεις, φίλε του, ἀγαπητέ μου, δούλός σας. Αἱ δὲ γυναῖκες, ... ἀλλὰ περὶ αὐτῶν χρειάζεται πολλὴ σκέψις, διότι ἄλλως, εἴνε φόβος μὴ με εὕρωσιν οἱ φίλοι μου, λιθοβολημένον ἐν μέσῃ ὀδῷ Σταδίου.

Βλέπετε τὴν κυρίαν ἐκείνην, ἣς ἡ πλουσία κόμη ἐπισύρει τὸν θαυμασμὸν ὄλων; Ὅα ἐξέλιθον φαλακρά σχεδὸν εἰς τὸν περίπατον, διότι θ' ἀπαρῆσθ τὴν φανερὴν τῆς καὶ ἡ φανερὴν τῆς ἐπὶ τὴν εὐλογημένην μασ γλώσσαν, ἰσοδυναμεῖ μετ' ὃ ψεῦδος.

Βλέπετε τὴν κυρίαν ἐκείνην, ἣς οἱ ὀδόντες διαγωνίζονται πρὸς περιδέραιον μαργαριτῶν; Ὅα ἐξέλιθον νοδῇ ὡς νήπιον καὶ ἀνοίγουσα τὸ στόμα θὰ σὰς ἐμπνεύσῃ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἴνε κινήτος ρούτρος.

Βλέπετε τὴν ἄλλην ἐκείνην κυρίαν, ἣς εἴνε λευκὴ ὡς γάλα; Ὅα σὰς ἀποδείξῃ ὅτι τὸ χρομά της ἦτο . . . ἔν ἀβῶνον ψεῦδος.

Βλέπετε τέλος — τὸ τέλος εἴνε τρόπος τοῦ λέγειν, διότι τὰ τοιαῦτα οὐδὲ ἀρχῆν

οὐδὲ τέλος ἔχουσι. — βλέπετε τὴν εὐσταλή καὶ καλλίσωμον ταύτην κυρίαν, με τοὺς θαυμασίους βραχίονας καὶ τὸν καλλιτεχνικώτατον κορμὸν; Ἄν πραγματικῶς ἐτέλειτο ἀπᾶς τοῦ ἔτους τοῦλάχιστον, ἑορτὴ τῆς ἀληθείας θὰ σὰς ἀπεδείκνυε ἐξερχόμενη ἀτημελήτως εἰς τὸν συνήθη περίπατον, ὅτι τὸ σώμα της δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀξίωσιν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον καλλιτέχνου καὶ ὅτι ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως, ἡ βιομηχανία καὶ μόνη δύναται νὰ παράσχῃ τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ.

Τὶς ἐφευρε τὸ ψεῦδος; τοῦτο εἴνε ἀκόμη ἀγνωστον, διότι οἱ συγγραφεῖς διαφωνοῦσι.

Κατὰ τὴν Παλαιάν Γραφὴν τὸ πρῶτον ψεῦμα, τὸ εἶπεν ὁ διάβολος εἰς τοὺς πρωτοπλάστους: «Οὐ θαράτω ἀποθάνεισθε».

Κατὰ τὸν ἡμέτερον ὅμως ποιητὴν, κ. Ἀχιλέα Παράσχον, τὸ ψεῦδος ἐφευρέθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐξῆς στίχου:

Ἄ ψεῦδος, ψεῦδος! Γυναίκε σ' ἐφευρε μόνον [γλώσσα!

Ὄστε, ἡ ἐφεύρεσις κυμαίνεται μετὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῆς γυναικὸς δὲν συγχαίρομεν δὲ ποσῶς, οὐδὲ τοῦτον, οὐδ' ἐκείνην διὰ τὸν ἀνταγωνισμὸν. Μῆχρις ὅτου ὅμως, γνωστῇ ὁ ἀληθὴς ἐφευρέτης, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀδικηθῇ ὁ εἰς, τὸ καλλίτερον εἴνε νὰ πιστεύωμεν, ὅτι εἴνε . . . προϊόν συνεργασίας.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι, ποῖος συγγραφεὺς εἶπε: «Δικαίως ἡ νῆσος τῆς Ἰθάκῆς, ὑπῆρξε διάσημος ἐν τῇ ἰστορίᾳ. Μία γυνὴ καθρέθη ἐκεῖ πιστή!»

Τὸ αὐτὸ δυνάμεθα νὰ εἰπῶμεν καὶ ἡμεῖς περὶ Ἀθηνῶν.

Δικαίως ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ὑπῆρξε διάσημος ἐν τῇ ἰστορίᾳ. Εἷς ἀνθρωπος εὐρέθη ἐκεῖ ἀληθὴς.

Οὕτω τοῦλάχιστον μνημονεύει Διογένης ὁ Λαέρτιος, ἐξαιρῶν τὸν χαρακτήρα τοῦ φιλοσόφου Σεινοκράτους, ὅστις οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του ἐψεύσθη. Ἦτο δὲ τὸσον ἀξιοπίατος, ὥστε καίτοι δὲν ἐπετρέπετο ἢ ἄνευ ὄρκου μαρτυρεῖα, συνεχωρεῖτο ἐν τούτοις εἰς τοῦτον καὶ μόνον!

Καὶ τώρα, φίλοι ἐκλογεῖς, πιστεύσατε, τὰς ἐπαγγελίας τῶν υποψηφίων σας.

Τὴν αὐρίον, οἱ πιστοὶ πάντες, καλοῦσι Δευτέραν τοῦ Θωμᾶ καὶ συνορτάζουσιν αὐτὴν ἐξαιρετικῶς ἐφέτος μετὰ τῆς πρωταπριλιάς! Εἴνε γνωστὴ ἡ ἰδέα ἡν ὁ κόσμος ἔχει περὶ τοῦ ἀποστόλου τούτου. Γνωρίζετε πόθεν ἐπάγησεν ἡ ἀπιστία του; Ἄλλοτε, μίαν πρωταπριλιάν, τὸσα ψεῦματα τῷ εἶπεν, τόσον τὸν ἠπάτησαν, εἰς τὸσους ζητοῦντας δῆθεν αὐτόν, τὸν παρέπεμψαν, ὥστε ὁ εὐπιστος ἀπὸστολος, ὠρκεσθῆν ἐπὶ μὴν πιασεὺν πλὴον εἰς οὐδένα. Καὶ ἔκτοτε, εἴνε γνωστός πλὴον μετ' ὃ χαρακτηριστικὸν ἐπώνυμον ὁ Ἄπιστος Θωμάς!

ἤμδ.

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΕΡΓΑΛΙΟΥ.

[Ζακυνθία παράδοξις.]

Καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβαινον ἐν τῷ κόσμῳ τὰ ὑπὸ τῶν παραδόσεων ἱστορούμενα, ὑπῆρχε παρὰ τὴν συνήθη ἡ «Παλιὰ Βρύση» ἐν Ζακύνθῳ, οἰκία μεγαλοπρεπέης, ἐξ ἐκείνων αἰτίνας παρέχουσι τὴν θέαν μελαγχολικὴν καὶ πένθιμον, μετ' ὃ σκαίων χρωμάτων, μετὰ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα τῶν. Ταύτης οὐδὲ τὰ εἰρηκὰ διασώζονται σήμερον. Ἄλλ' ἐὰν ἡ χεὶρ τοῦ Πανδαμάτορος ἴσχυσε νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ὕλικὸν σημεῖον τῆς παλαιῆς ποτὸς ὑπάρξεώς της, δὲν ἴσχυσε ὅμως νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων τὴν εἰκόνα τῆς οἰκίας ταύτης, διατηρουμένην ζωγράφῳ διὰ παράδοξον περὶ αὐτῆς διηγήσεων, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεᾶν μεταδιδομένην. Ἄς καὶ σημειώσω ἀκόμη ὡς γέροντος μᾶς διηγούνται.

Καὶ ἰδοὺ τι περὶ αὐτῆς φρονεῖ ὁ λαός:

Ἡ μεγαλοπρεπέης οἰκία ἡ παρὰ τὴν «Παλιὰν Βρύσιν», ὡς αἱ πλείοται σχεδὸν, ἕνα μὴ εἰπῶ πάσαι, τῆς Ζακύνθου, ἦτο καὶ αὕτη στοιχειωμένη. Ὅτε κατετίθεντο οἱ θεμέλιοι αὐτῆς λίθοι, καὶ ἐδάφοντο διὰ τοῦ αἵματος μελανῆς ὄνηθος ἐπὶ τούτων σφαγείσης, καὶ ἔλειπεν ὁ οἰκοδεσπότης, διότι δὲν ἔκαρε νὰ ἦνε παρὼν, καὶ ἀνεγνώσκον ὁ ἱερεὺς τὰς οἰκείας εὐχὰς, εἰς κατάρατος κτίστῆς ἔχων κακὸ μωδιᾶν — γουροῦνης ὡς λέγεται ἄλλοχου — ἔκτισε δι' ἀδελφείας κινήσεως ἕνα Ἴσχιον, ὅστις διέβαινεν ἐκεῖθεν. Ἔνεκα τούτου ἡ οἰκία κτισθεῖσα εἶχε ἴσχιον οἱ ἐκάστοτε κάτοικοι δ' αὐτῆς ἐβλεπον συχνὰ πρὸ αὐτῶν ἐντρομοί, ὅτε μὲν μελανὴν ὄνηθα μὲσφ δωδεκάδος νεοσῶν, ἐμφανίζομένην καὶ ἀμέσως ἔξαφανιζομένην, ὅτε δὲ τὸ λεγόμενον Περγαλιό, ἦτοι παιδίον κοντὸν καὶ παχύ, με μᾶτρα μεγάλα, καὶ με φέσας, με τομποῦκι κτλ. σωστόν Τουρκόπουλον, παρερχόμενον ἐν μεγαλοπρεπέίᾳ καὶ ἐνοσπεῖρον τὸν πατιόν.

Περὶ πολλῶν οἰκιῶν ἐν Ζακύνθῳ μυθολογεῖται ὅτι ἔχουσι τοιοῦτο Περγαλιό. Ὅταν δ' οἱ ἀνθρώποι κοιμώμενοι αἰσθάνονται βάρος πιέζον τὸ στῆθος τῶν, δύσπνοιαν, στενοχωρίαν, ἐξαναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ φύγωσι, — κοινὸν τὸ πάθημα ἀλλῶς τε, — πταῖσι τὸ Περγαλιό, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ κάθηται σταυροποδητῇ ἐπὶ τοῦ στῆθους τῶν κοιμωμένων. Ἐνίοτε, — ἀλλὰ τοῦτο πολὺ σπανίως, — τὸ Περγαλιό τῆς οἰκίας ἐμφανίζεται καθ' ὕπνον εἴνε ἕνα τῶν ἐνοικουόντων, ὃν ἐδόχως ἐνοεῖ, καὶ τῷ ὑποδεικνύει τὸ μέρος ἐν ᾧ σκάπτων δύναται νὰ νανερῇ κεκρυμμένον θησαυρόν. Ὁ οὕτω ὑπὸ τοῦ Περγαλιοῦ ἀνεγισσόμενος ὀρεῖται νὰ τῆρησῃ ἄκραν ἐχευμένην, νὰ μεταβῇ μόνος καὶ ἀμέσως νὰ σκάψῃ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, νὰ ἐξαγαγῇ τὸν θησαυρόν, νὰ τὸν βάλῃ δι' αἵματος οἰουδήποτε, νὰ τὸν μεταφέρῃ ὅπουδῆποτε ἐκτὸς τῆς οἰκίας, καὶ κατόπι νὰ νάκαμινῶσιν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν εὐτυχίαν του. διότι ἂν ἄλλως

πραξῇ, καὶ φωνῇ ἐκπιτόμυθος, ἡ ἀφίσθη τὸ εἶρημα ἐντὸς τῆς οἰκίας, συμβαίνει κατ' ἐναντίον ἀφ' ὃ τὶ ἧλιζον οἱ παλαιοὶ ἀλχημισταί: Ὁ χρυσοῦς μεταβάλλεται εἰς κάρβουνα!

Παράδοξα βεβαίως φρονεῖ ὁ λαός.

Νύκτα τινὰ τοῦ Δεκαμβρίου, μὲσφ τῶν παγετῶν καὶ τῶν χιόνων τοῦ χειμῶνος, ἐν τῇ στοιχειωμένῃ οἰκίᾳ τῆς «Παλιᾶς Βρύσης» διετέλει ἐν ταῖς ὥδισι τοῦ τοκετοῦ ἡ οἰκοδεσποῖνα. Μετ' ὀλίγον ἐγεννήθη παιδίον θῆλυ κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ τῆς γεννήσεως ἐνεφανίσθη ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς λεχοῦς, γενόμενον ὀρατὸν ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν περιουσιακῶν — ὅσοι ἐτύχον ἀλαφροκαταίτοι, — τὸ Περγαλιό, τὸ φροσφόρον ἐκεῖνο παιδίον, με τοὺς ὀφθαλμοὺς του τοὺς ὑπερμεγέθεις σπινθηροβολοῦντας, καὶ μειδιῶν ἐκ χαρᾶς. Ἐπλησίωσε τὴν κλίβην καὶ ἠφανίσθη ἐπὶ πολλὰς δ' ἡμέρας κατόπι ἐνεφανίζετο τὸ Περγαλιό, ἐν μέσφ τρομοῦ γενικοῦ, ἐπλησίαζε τὴν κοιτίδα τοῦ νεογενήτου, καὶ . . . ἠφανίζετο.

Ἐκπληξίς καὶ φόβος δεισιδαίμων συνέτερον ἐπὶ πολλὸν χρόνον τοὺς γονεῖς τῆς κόρης. Ἄλλ' ἡ μάμην εἶπε, γρατὶ γυνὴ με πείραν ὀδοῦκοντα ἐτῶν, δὲν ἐφορίετο πολὺ τεταραχμένη, οὐδ' ἀνησυχῶσα περὶ τῆς τύχης τῆς μικρᾶς τῆς ἐγγυῆς. Δὲν ἐβραδύε δὲ νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστατα ἐπὶ τῶν διατρεχόντων καὶ μετὰ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν ἐνεφανίσθησαν περὶ αὐτὴν οἱ τῆς οἰκίας, ἐκφράζοντες μυστήρια πόθος οὗς ἐνεποιεῖ αὐτὸς ἡ μετὰ τοῦ Περγαλιῶ ὁ σέχης τῆς Ρόζας τῶν, (οὐτως ἐκλήθη ἡ κόρη,) ἡ γρατὰ τοῖς εἶπε σχεδὸν θυμωμένη ὅτι θὰ ἐφαίνοντο πολὺ φρονιμώτεροι φρονιζόντες περὶ τῆς τύχης τῶν μᾶλλον ἢ περὶ τῆς Ρόζας, καὶ ὅτι εἶθε καὶ αὐτοὶ τὸ ἐτύγχανον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προστασίας τοῦ Περγαλιῶ.

Τῷ ὄντι, καθὼς θεωρεῖται κοινῶς ὡς ὑποπεσῶν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Περγαλιῶ, ἐκεῖνος οὐτινος πιέζει τὸ στῆθος καθ' ὕπνον, ἡ ἐμφανίζεται πρὸ αὐτοῦ καθ' ἣν στιγμὴν κρατεῖ σκευὴ βάλεια, ἕνα τὰ ρίψῃ ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τὰ θραύσῃ, ἡ — τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ μίσους — τὸν ἐκφοβίζει πλησίον τοῦ φρέατος ἱσταμένον καὶ τὸν κάμνη νὰ πῆσῃ ἐντὸς καὶ νὰ πνιγῇ, οὕτως ἐκεῖνος εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ὁποῖου ἐμφανίζεται χαιρὸν τὸ Περγαλιό, καὶ φαίνεται προσοῦν καὶ κηδόμενον περὶ αὐτοῦ, κατέκτησε πλὴον τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ μαγικοῦ τούτου ὄντος, καὶ εἴνε πολὺ πιθανόν ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης τῆς προστασίας νὰ εὐτυχῆσῃ ἐν τῇ ζωῇ.

Καὶ ταῦτα φρονεῖ ὁ λαός.

Ἐν τούτοις ἡ Ρόζα νῦξενεν ὀσμήρασι διαπρέπουσά ἐν πνεύματι καὶ κάλλει. Ἄλλ' αἱ σχέσεις της μετὰ τοῦ Περγαλιῶ τῆς οἰκίας δὲν ἔπαυσαν πρετίοντος τοῦ χρόνου, καὶ καθ' ἡμέραν σχεδὸν ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτῆς γρηγορούσης ἡ κοιμωμένης. Οὕτως ἡ κόρη μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐτῶν προσφικεῖσθαι τοσοῦτο μετὰ τὸ θαυμάσιον

ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὁποῖον οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠθέλε νὰ τὴν ἀφίρῃ μόνην, ὥστε τὸ θεαματικόν ἐν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενεῖας τῆς . . .

Τοιαούτην φιλίαν ἀνθρώπου μετὰ Περγαλιῶ, δὲν ἀναγράφουσι δευτέραν τὰ χρονικά τῶν ὑπερφυσικῶν. Δὲν ἦτο πλέον ἡ σχέσις ἐκείνη φιλίας — ἦτο τί περισσότερον; ἦτο εἰρώς καὶ ὡς μετὰ φρικῆς τῷ ὄντι διηγούνται. πηλλᾶκις καθ' ὕπνον τὸ Περγαλιό τῇ εἶπε, — καὶ τοῦτο διότι μὲνον καθ' ὕπνου τὰ Περγαλιό ὀμιλοῦσιν — ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ ὅτι εἴνε ἰδικὴ τῆς.

Ἡ Ρόζα, ἀρελής καὶ ἀπλή κόρη, ὡς αἱ ἀγούσαι τὸ δέκατον πέμπτον τῆς ἡλικίας τῶν ἔτος, διεβίβαζε πάντα ταῦτα τῇ ἀγαπητῇ τῆς μάμη. Ἐκεῖνη δὲ, βλέπουσα ἤδη μετ' ἐκπληξέως ὅτι δὲν τὴν ὠφέλει ποσῶς ἡ ὀδοῦκοντοῦτις πεῖρα τῆς, ὥστε νὰ μὴ θεωρῇ παράδοξα τὰ συμβαίνοντα τῆς περιλημένης τῆς ἐγγυῆς, τῇ συνίστα ἐχευμένην ἀπόλυτον καὶ τὴν ἐδίδασκε πῶς ἐπρεπε νὰ πραξῇ ἐὰν κατὰ τύχην ὁ ἐραστής της, ἐν τινὶ τῶν καθ' ὕπνου προτύπων συνομιλιῶν τῶν, τῇ ἀνέφερέ τι περὶ κεκρυμμένου τινος θησαυροῦ.

Ὅτι ἐμάντανεν ἡ μάμη, τοῦτο μετὰ τινὰ χρόνον καὶ συνέθη. Τὸ Περγαλιό ὑπέδειξε τῇ ἐρωμένην σου τοῦ τῆς οἰκίας σκάπτουσα ἐδύνατο νὰ εἶρη θησαυρόν. Ἡ Ρόζα, γινώσκουσα καλῶς παρὰ τῆς μάμης τὴν τὰ ληπτεῖα μέσα, ἐνήργησε συμπνεύτως πρὸς ταῦτα, τῆρησασα ἐχευμένην καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἐξαγαγούσα τὸ εἶρημα, καὶ . . . ὁ τοῦ θαύματος, μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἑκατοντάπλασιως πλουσιώτερα ἀφ' ὅτι ἦτο.

Τὸ πρᾶγμα, ἐνοεῖται, δὲν ἐτῆρηθη μέχρι τέλους μυστικόν. Καὶ ἐν ᾧ ἀόριστοι φῆμαι διέτρεχον τὴν πόλιν, μεταδιδούσαι τοῖς πολλοῖς διὰ τίνος ὑπερφυσικοῦ τρόπου ἡ αἴγλη πλοῦτος ἀπεῖρε ὀφείσει τὴν οἰκίαν τῆς Ρόζας, πολλοὶ ἐπέβηοντο ἐνδομύχως ὅτι ἐκπληρόνται ὅσα φρονεῖ ὁ λαός.

Πλοῦτος, εὐγένεια, εὐφύια, καλλονὴ, εἴνε βεβαίως τὰ ἀριστα τῶν συστατικῶν διὰ μίαν νόμφην — καὶ πάντα ταῦτα συνῆνυ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἡ Ρόζα, τὸ εἰκοστόν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς διατρέχουσα ἤδη, καὶ ἡ μᾶλλον περίχρητος νόμφη τῆς πόλεως γενόμενη. Πολλοὶ ἐυγείης τὴν ἐξήτησαν παρὰ τοῦ πατρός της εἰς γάμον ἄλλ' ἐκεῖνῶς μεγάλητέρα περὶ τῆς ὀραίας τοῦ θυγατρὸς ἐλπίων, ἀπερῖψε πάντας τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Ἡ φῆμ τῆς ἐφθάσεν ἐπὶ τέλους μέχρι τοῦ Πρεβεδαύρου, — ὅπως ἐλέγετο ὁ Ἐνετός δικαίως τῆς νήσου, — ὅστις τὴν ἐξήτησε διὰ τὸν υἱόν του. Τὸ τοιοῦτον ἐκολάκευσε σφάδρα τὴν φιλοδοξίαν τοῦ πατρός καὶ ἐδέχθη.

Τότε αἱ κόραι δὲν ἠρωτῶντο ἐκούσαι ἀκουοῖαι εἰδὲ νὰ νυμφεῖωνται ἐκεῖνον ἂν τινὰ ταῖς ἐπέβαλλεν ὁ πατήρ. Διότι ὁ ἐραστὴς δὲν ἐπετρέπετο. Ἄλλ' εἰμαι βεβαίως ὅτι ἐὰν ἡ Ρόζα ἠρωτῶτο, θὰ συγκατένευεν εὐχαρίστως, ὀλίγον φρονίζουσα περὶ

του κοκκινιάου γαστρου του μυστηριώδους ερωμένου της. Επρόκειτο περί του υιού του Πρεβεδούρου, και δεν ήτο μικρόν πράγμα.

Φοβερά υπήρξεν η όργη και η απέλπι- αία του Περγαλιού, βλέποντος καταπα- τούμενον τούτουτον άπηνως τον έρωτά του. Την ιδίαν εκείνην νύκτα καθ' ην ε- τελείωσεν ο γάμος και μετά 8 ημέρας έ- πρόκειτο να γείνη το στεφάνωμα, το Περγαλιό, πλήρες όργης, με τους μεγα- λους του όφθαλμούς, ένερανήσθη καθ' ύ- πνους τη Ρόζα και τη ειπε: «Πρόσεξε, μη σταθής να σε παντρέψουν, διατί θα τα μετανοήσης!»

Η Ρόζα άφηνήσθη έντρομος και δεν έδυνήθη να κοιμηθής πάλιν μέχρι της πρώτας. Ποτέ δεν είδε τόσων άγριον το Περγαλιό. Αμέσως διηγήθη το όνειρον της Μάμμης, και η Μάμμη διεβίβασε τα πάντα τω υίω της. Αλλά αυτός, πατήρ άγαπών το τέκνον του και μη θέλων να το θυ- σιάση εις τας δεισιδαιμονίας των γυναι- κών, τη ειπέ ανά σωμαίνην και να μη πι- στεύη σε τέτοια κουρουφέαλα. «Ο τι θέλη αυτός, θα κάμη και να μη τον σκοτίζουν με τα περγαλιά και με τα μεργαλιά. Α- κοούς εκεί που θάφήση το πρεβεδουρόπουλο, που πεθαίνει για τη κοπέλα, για άγάπη του Περγαλιού. Κακοχρονάχουν εκείνοι και δαύτο, αλήθεια κ' αλήθεια!»

Αλλά... δυστυχία εις τους θέτον- τας προσκόμματα εις την ευτυχίαν του Περγαλιού: δυστυχία εις τους παραβαί- νοντας τας διαταγάς του και παραγνω- ρίζοντας την ύπεροχήν του, — φρονεί ο λαός.

Όκτώ ήμέρας μετά ταύτα η μεγαλο- προπής οικία της «Παλής Βρούσις» απέ- βλαλλε την μελαγχολικήν της όψιν, και έφαινετο άγουσα χαράν και έορτήν. Τα παραθύρα της ήσαν φωταγωγημένα, ευ- φρόσυνου ήχοι μουσικής ένδοθεν άντή- χουν και φωναί ευθυμίας επλήρουν τον άέρα.

Διότι έτελούντο οι γάμοι της Ρόζας μετά του υιού Πρεβεδούρου. Ακαμπτος ο πατήρ ήψήφισε τας άπειλάς του Περ- γαλιού και ήδη έχαιρεν ένδομύχως ότι ουδέν άπεικτατόν — όπερ πολλοί περιέμε- γον — συνέθη, και ότι ως αίσίως η τελετή του γάμου ήρχισεν, ούτω και έπερατώθη. Μόνον καθ' ην στιγμήν ήλλάσσοντο οι στέφανοι, έν κήριον έκ του πολυελαίου κτέπεσε, διαγράψαν γραμμήν φωτεινήν, οθετήν και συντριβέν εις χίλις κομμάτια ακριβώς πρό του ζεύγους των νεονύμφων.

Κακός οίωγός. Αλλά ουδείς προσέσχευ, εκτός της Ρόζας και της μάμμης της, αίνετες έρρίγησαν άμφότεραι υπό φρίκης.

Έν βαθεία νυκτι η έορτή διαλύθη πά άργανα έσίγησαν, τα φώτα έσβέσθησαν, και πάντες απέχωρησαν προς ύπνον. Ελ- θεν επί τέλους η ώρα καθ' ην ο υιός του Πρεβεδούρου έμελλε να μείνη μόνος μετά της ώραιάς κόρης, ην ένυμφεύθη. Αλλά ήλθεν επίσης η ώρα καθ' ην το Περγα- λιό, ο προδοθείς έραστής, έμελλε να εκδι- κηθής.

Δεν έπρόφθασεν ουδέ καν να της όμι- λήση, και έπεσε πρό των ποδών της νε- κρός, ο υιός του Πρεβεδούρου.

Τόν έφρόνευσε το Περγαλιό, ως φρονεί ο λαός.

Μετά τα τραγικά ταύτα συμβάντα η έρωμένη του Περγαλιού, η ώραιά Ρόζα, απέχωρησεν εις το Μοναστήριον και κα- λώς έπραξε, διότι μοι φαίνεται ότι πολύ δυσκόλως θα εύρισκαν άλλον νυμφίον παρά τον Χριστόν αυτή, έχουσα τούτουτω δια-βολικόν έραστήν.

Η έκ της οικίας αναχώρησις της Ρό- ζας, νέον τραύμα κατήνεγκεν επί της ευ- αισθήτου του Περγαλιού καρδιάς. Εκδι- κούμενον δ' ήδη την τελευταίαν του και φοβεράν ένδίκησιν, προϋξένησε λυγρόν ο- ληθρον εις πάντας τους κατοίκους, και ηρήμωσε την επάρατον εκείνην οικίαν.

Σήμερον ουδέ τα έρείπια της, ως είπον, διασώζονται: άλλ' ευτυχώς διασώζεται ό τι περί αυτής φρονεί ο λαός.

ΓΡΗΓ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Λίαν ένδιαφέροντα πειράματα επί της εις τας οικίας διανομής της κινητηρίου δυνάμεως, γί- νονται ίσχύτως έν Βερμυγγάμη. Τα πειράματα ταύτα άφορῶσιν εις την κατ' οίκον μεταβίβασην δι' ίσχυροτάτης διοχετεύσεως, συμπιεσμένου αέ- ρος, το καταναλισκόμενον ποσόν του όποιου ση- μιοδότη: επί όργάνου αναλόγου πρός το σημειούν την καταπίλωσιν του ύδατος η του αερίωματος. Ο συμπιεσμένος ούτος άήρ δύναται να θέση εις κίνησιν μηχανάς και μηχανήματα παντός εί- δούς, και να αντικαταστήση δε, μέχρις όρισμέ- νου μέτρου, τον άτμόν.

Έκτός της Βερμυγγάμης όμοιως και έν Παρι- σίαις έκτελούνται εις μικρόν τοιαύτα πειράματα. Έν τινι όδω μάλιστα δύο μηχανικοί διοργάνω- σαν σύστημα τοιαύτης διανομής, παρεχούσης πλεί- στας εύκολίας: εις τους κατοικούντας περί μικρούς βιομηχάνους, ως ταύς κατασκευαστάς κτείνων, κο- σμηματοποιού, κλπ. Το σύστημα τούτο εις το εξής:

Έν μικρῶ τινι κεντρικῶ καταστήματι, όπου άτμοκίνητον έλατήριον θέτει εις κίνησιν πνευμα- τικήν τινά άντλία, διατηρεῖται το κενόν έν τη διοχετεύσει και τας διακλαδώσεις των σωλήνων των άποληγόντων εις τα έλατήρια των συνδρο- μητών. Ούτοι δε στρέφονται άπλω: χαλκοδεντι κομβίον, δύναται να έχωσιν, αναλόγως, περισ- σότερον η όλιγώτερον ποσόν κινητηρίου δυνά- μεως. Το σύστημα τούτο, εἰ και η ώφελιμότης αὐτοῦ γενικῶς εἶνε άνεγνωρισμένη, έχει έν τούτοις λίαν περιωρισμένην διάδοσιν. Τα πειράματα δε της Βερμυγγάμης θα δείξωσι πόσον έπιτυχῶς δύ- νεται να γενικευθής η έφαρμογή του και εις τόσων μάλλον βίβαιον τοῦτο, όσω η κατ' οίκον δια- νομή ποσού τινος άτμου εἶνε ήδη κοινώτατον μέ- σον κομψέως, μηχανῶν έν Νέα Γόρκη και εις πλεί- στας των μεγάλων πόλεων της Αμερικῆς.

Γνωστῶν δ' επίσης εἶνε ότι έν Νέα Γόρκη λει- τουργεῖ συμφώνως πρός το σχέδιόν του Έδισον, πλήρες σύστημα διανομής δυνάμεως και φωτός ηλεκτρικού.

Περί του Βισμαρκ, οὔ την 70ετηρίδα προχθές μετ' ένδείξεων άραιφνοῦ θαύμαστος έώρτασαν οι άπανταχού γερμανοί, διηγούνταί το εξής χα- ρακτηριστικώτατον ανέκδοτον.

Ο μέγας μετέπειτα καγκελλάριος, ο αιδερώς άρχιστοματάρχης, ο πανίσχυρος πολιτικός, δεν ήτο τότε η άπλοος βουλευτής, ο νεώτερος και ο άση- μότερος μεταξύ των συναδέλφων του. Καί έν τού- ταις η πρώτη του άγέρευσις ήτο άληθής: κεραυνο-

βόλημα διά τούτ' άνεπαύτως του. Επισφιλῆεις βητορικά και περιωρισμοί άδροφροσύνης ήσαν ά- γνωστοί όροι διά τον νεαρόν βουλευτήν. Ο έκ τούτου παραχθῆς έν τη βουλή θόρυβος εύνόητον λοιπόν εἶνε ότι υπήρξεν άπερίγραπτος. Θραγία έ- θραδούθησαν, οι βουλευταί έν άπεδοκίμασαν διά ποδοκροτημάτων, σύριγγών, χλευασμών, προσποι- σόμενοι τας φωνάς πάντων των γνωστών και ά- γνωστών έν τη βουλήν ζώνων η άθούσα των συνεδριάσεων ένέγνετο άνάστατος.

Και δ' ήρώτη εις όλον τον θόρυβον τούτον τι άντίταξεν: Απάθειαν, ούκ ουδέτις φωνάζεται. Ακίνητος επί του βήματος, ως να μη συνείδανέ τι περί του, έξήγαγε έφημερίδα τινά και ήρχισε να την αναγινώσκη.

Το κίνημα προήγγελλεν άληθώς τον άνδρα.

Τα μέσα της παρατηρήσεως των άτμοσφαιρι- κών μεταβολών οδαικῶδες ποικίλλουσιν από τό- που εις τόπον. Έκάστη χωρά μεταχειρίζεται ιδιαίτερον πρός τούτο τρόπον. Εἰς των περισσο- τέρων, εἶνε και δ' εξής, έν χρησίμ: παρά τοις χω- ρικοῖς, οστινας οἰκοδοι τα περίχωρα της Γενεύης.

Φράττεται έρημητικῶς διά μεγάλων όγκολίθων βαθύ τι φάεαρ. Επί των όγκολίθων τούτων άναί- γονται όποι τινες, διαμέτρου δεκά περίπου έκάτο- στῶν τοῦ μέτρου. Αμα ώ: η άτμοσφαιρική πίεσις έλαττωταί, ο έσωτερικός άήρ διαφεύγει του φρέ- ατος, εις το στόμιον του όποιου, ύπάρχει καταλ- λήλως τοποθετημένη μεγάλη συρίκτρα. Αύτη φυσικῶς άρχεται συρρίζουσα. Το σημείον τούτο εἶνε δ' προάγγελος των καταγίδων και της κακο- καιρίας. Όταν πάλιν η συρίκτρα σιγή, σαφῶς έμφαίνεται ότι η ήμερά θα περάσκη εύθία και εύήλιος και ότι αι έν ταις άγροῖς έργασίαι εἶνε δυνατόν να συνεχισθῶσιν άφόβως.

Το βαρομέτρον τούτο δεν εἶνε όμολογουμένως, λίαν άπλοον, δια τούτο όμως δεν δύναται τις να άρνηθῆ ότι εἶνε και έπινοήσας λίαν εύφυής.

Πιθανόν τινες των άναγνωστών ημών να γνω- ρίζωσιν ότι ύπάρχει μικρόν όργανον, βηματόμε- τρον καλούμενον, όπερ έχει την υπερβολικήν ά- ληθῶς αξίωσιν, ότι δύναται να άριθμῆσκη τά βή- ματα, ήδωκοροβόντος άνθρώπου.

Έτερος έφευρέτης άνεκάλυψε νυν νέον όργανον, όπερ άριθμει τον άριθμόν των ώρων και των λε- πτῶν καθ' α: δύναται τις, να κοιμηθῆ, άπεκάλεσε δε αὐτό ύπνόμετρον.

Το ύπνόμετρον πρός τούτοις συνοδεύεται και δπό μικρόν τινος μηχανήματος, όπερ προσκολ- λώμενον επί των βωθῶνων και του στόματος, δεικνύει και τας ώρας καθ' α: τις βήχει!

Μωρεῖ η καμηλα να μπορῆ να δουλεύη ο- κτώ ήμέραι, χωρίς να πιῆ!

Μπα! μεγάλη δουλειά! και εγω πίνω δεκά ήμέραις χωρίς να δουλέψω!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

32. Ο! πόσα καθ ήμέραν Συμβαίνουσ: παράδοξα υπό τον οφρανόν! Δυσάλλαβός τις: πρόσθεσις συζεύγνυται έκείραν.

Και τίκτουσι πτ ην ούκ.

Είμεθα τρεις άδελφοί,

Όπου ζούμε άγαπημένοι.

Αν δε εις άφαιρέσῃ,

Αύω... να τί άπομείνη.

ΑΥΣΕΙΣ

32. Κίτων των-ζώων.— 33. Ζώον-ψόν

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Σ. Μ. Καρδίτσαν. Ελήθησαν εύχαριστοῦ- μεν — κ. Ι. Β. Βώλον Ελήθη εύχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Ι. Σ. Λευκάδα. Ελήθη φύλλα άπεστά- ληταν. — κ. Ν. Εδ. Κωνσταντοπολιν. Απεστάλη.